

Text označený [... OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ ...] obsahuje obchodní tajemství účastníků řízení.

UOHSX003A7DJ

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R 131, 132, 133, 134, 135, 136/2010/HS-
17247/2010/310

V Brně dne: 19.11.2010

V řízení o rozkladech, které proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/EDo ze dne 26. 8. 2010 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, a § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění účinném do 31. 8. 2009, podali účastníci řízení: **a) Koninklijke Philips Electronics N.V.**, se sídlem Groenewoudseweg 1, 5621 BA, Eindhoven, Nizozemské království, zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, na základě plné moci ze dne 5. 2. 2009, **b) Chunghwa Picture Tubes, Ltd.**, se sídlem 1127 Heping Rd., Bade City, Taiwan, zastoupená advokátem Mgr. Danielelem Čekalem, se sídlem Praha 1, Jungmannova 34, na základě plné moci ze dne 20. 10. 2009, **c) Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1 - chome, Minato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko, zastoupená advokátem JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8, na základě plné moci ze dne 26. 2. 2010, **d) Panasonic Corporation**, se sídlem 1006, Kadoma, Kadoma City, Osaka 571-8501, Japonsko, zastoupená advokátem JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., se sídlem Praha 1, nám. Republiky 1079/1a, na základě plné moci ze dne 24. 2. 2009, **e) MT Picture Display Co., Ltd.**, se sídlem 1-15 Matsuo-cho, Kadoma City, Osaka 571-8504, Japonsko, zastoupená advokátem JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., se sídlem Praha 1, nám. Republiky 1079/1a, na základě plné moci ze dne 23. 2. 2009, **f) Technicolor S.A.**, se sídlem 1-5, rue Jeanne D'Arc, 92130 Issy Les Moulinaux, Francouzská republika, zastoupená advokátem Dr. Radanem Kubrem, se sídlem Praha 1, Jáchymova 2, na základě plné moci ze dne 1. 10. 2009, přičemž dalšími účastníky řízení jsou **g) Samsung SDI Co., Ltd.**, se sídlem 428-5, Gongse-dong, Giheung-gu, Yongin-si 446-577, Korejská republika, zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Fialou, Ph.D., se sídlem Praha 2, Italská 27, na základě plné moci ze dne 22. 11. 2007, a **h) LG Electronics, Inc.**, se sídlem LG Twin Towers 20, Yeouido-dong, Yeongdeungpo-gu, Seoul 150-721, Korejská republika, zastoupená

advokátem JUDr. Alexandrem Césarem, se sídlem Praha 1, Klimentská 46, na základě plné moci ze dne 23. 2. 2010, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění účinném do 31. 8. 2009, ve spojení s § 90 odst. 5 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Podané rozklady **z a m í t á m** a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/EDo ze dne 26. 8. 2010 **p o t v r z u j i**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 26. 8. 2010 rozhodnutí č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/EDo (dále též „napadené rozhodnutí“), v jehož I. výroku deklaroval, že účastníci řízení, společnosti Samsung SDI Co., Ltd., se sídlem 428-5, Gongse-dong, Giheung-gu, Yongin-si 446-577, Korejská republika (dále též „Samsung“), Chunghwa Picture Tubes, Ltd., se sídlem 1127 Heping Rd., Bade City, Taiwan (dále též „Chunghwa“), Koninklijke Philips Electronics N.V., se sídlem Groenewoudseweg 1, 5621 BA, Eindhoven, Nizozemské království (dále též „Philips“), Technicolor S.A., se sídlem 1-5, rue Jeanne D'Arc, 92130 Issy Les Moulinaux, Francouzská republika (dále též „Technicolor“), Panasonic Corporation, se sídlem 1006, Kadoma, Kadoma City, Osaka 571-8501, Japonsko (dále též „Panasonic“), MT Picture Display Co., Ltd., se sídlem 1-15 Matsuo-cho, Kadoma City, Osaka 571-8504, Japonsko (dále též „MTPD“), Toshiba Corporation, se sídlem 1-1, Shibaura 1 - chome, Minato-ku, Tokyo 105-8001, Japonsko (dále též „Toshiba“), LG Electronics, Inc., se sídlem LG Twin Towers 20, Yeouido-dong, Yeongdeungpo-gu, Seoul 150-721, Korejská republika (dále též „LG Electronics“ nebo „LGE“), tím, že prostřednictvím pravidelných vzájemných kontaktů a schůzek určovali ceny barevných obrazovek pro televizory (CPT), a to formou pevně stanovených cen, cenových rozpětí a minimálních cen, uzavřeli a plnili zakázanou dohodu o určení cen, která vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu barevných obrazovek pro televizory (CPT) na území České republiky, čímž porušili: a) zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 63/1991 Sb.“), a to jednotliví účastníci řízení v období: Samsung v období od 7. 9. 1998 do 30. 6. 2001; Chunghwa v období od 7. 9. 1998 do 30. 6. 2001; Philips v období od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001; Technicolor v období od 25. 3. 1999 do 30. 6. 2001; Panasonic v období od 15. 7. 1999 do 30. 6. 2001; Toshiba v období od 6. 3. 2000 do 30. 6. 2001; LG Electronics v období od 7. 9. 1998 do 30. 6. 2001; b) zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) (dále též „zákon“), ve znění účinném do 31. 8. 2009, a to jednotliví účastníci řízení v období: Samsung v období od 1. 7. 2001 do 30. 4. 2004; Chunghwa v období od 1. 7. 2001 do 30. 4. 2004; Technicolor v období od 1. 7. 2001 do 30. 4. 2004; Panasonic v

období od 1. 7. 2001 do 31. 3. 2003; MTPD v období od 1. 4. 2003 do 30. 4. 2004; Toshiba v období od 1. 7. 2001 do 31. 3. 2003.

2. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně podle § 7 odst. 1 zákona účastníkům řízení plnění zakázané a neplatné dohody specifikované v části I. výroku napadeného rozhodnutí do budoucna zakázal. Ve třetím výroku napadeného rozhodnutí prvostupňový orgán uložil dle § 22 odst. 2 zákona toliko za porušení § 3 odst. 1 zákona následujícím účastníkům řízení pokutu, a to společnosti Chunghwa pokutu ve výši 6.400.000,- Kč, Technicolor pokutu ve výši 13.858.000,- Kč, Panasonic pokutu ve výši 10.373.000,- Kč, MTPD pokutu ve výši 9.430.000,- Kč a Toshiba pokutu ve výši 11.726.000,- Kč. Čtvrtým výrokem správní orgán prvního stupně uložil dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ve spojení s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, účastníkům řízení povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2.500,-Kč.
3. Ve výroku pátém a šestém napadeného rozhodnutí správní orgán shledal, že v předmětném správním řízení nebylo prokázáno porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., jakož i porušení § 3 odst. 1 zákona, uzavřením dohod o omezení nebo kontrole výroby a o rozdělení trhu v oblasti barevných obrazovek pro televizory (CPT) nebo uzavřením dohod o určování cen, omezení nebo kontrole výroby, rozdělení trhu, včetně výměny citlivých obchodních informací, v oblasti barevných obrazovek pro monitory (CDT) účastníky správního řízení.

II. Rozklad

4. Účastníci řízení, společnosti Chunghwa, Philips, Technicolor, Panasonic, MTPD a Toshiba podali proti napadenému rozhodnutí včas rozklady, jejichž prostřednictvím uplatňují následující námitky.

Rozklad společnosti Chunghwa¹

Námitka nesprávného určení výše pokuty

5. Dle účastníka řízení se měl Úřad prostřednictvím konkrétně jemu vyměřené pokuty dopustit porušení Zásad², a tím také základních zásad správního řízení, porušení se prý zejména dotýká zásady legitimního očekávání, zákazu diskriminace nebo zásady individualizace sankce. Svým postupem prý Úřad fakticky zpochybnil aplikovatelnost a důvěryhodnost celého *leniency* programu.
6. Při kalkulaci výše pokuty Úřad zejména nesprávně určil základní částku pokuty. Tu je dle účastníka třeba stanovit jednotlivě pro každého účastníka řízení, v závislosti na

¹ Doplněn podáním ze dne 8. 10. 2010

² Zásady postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovování výše pokut podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění (dále jen „Zásady“).

obratu dosaženém konkrétním soutěžitelem³, upravenou v závislosti na typové závažnosti a délce protisoutěžního jednání. Zásady výslovně nestanoví, jaké období je při určování hodnoty prodejů relevantní. S odkazem na Pokyny⁴, které při své činnosti aplikuje Evropská komise (dále jen „Komise“), lze dle účastníka analogicky dovodit, že takovým obdobím by obvykle mělo být poslední účetní období, v němž k porušení pravidel došlo. Jelikož účastník řízení působil na trhu ČR v letech 2000-2002, měl Úřad při výpočtu pokuty vycházet z jeho obratu dosaženého v roce 2002. Uplatnění jiného přístupu by muselo být objektivně odůvodnitelné, přičemž účastník řízení by měl mít možnost se k takovému odlišnému postupu vyjádřit. Na základě těchto pravidel, a v důsledku aplikace *leniency*, měla být účastníku řízení vypočtena pokuta ve výši 11.000,- Kč, která by tak prý korespondovala s faktem, že ze strany účastníka řízení se jednalo o zanedbatelné aktivity na relevantním trhu. Z uvedeného dle účastníka vyplývá, že Úřadem vypočtená pokuta byla v rozporu se Zásadami či dalšími uvedenými principy, nesprávná a logicky neodůvodněná. Navíc Úřad ani nepřihlížel ke konkrétním okolnostem (tj. tržní podíl) jednotlivých účastníků řízení, jež by dostatečně odůvodnily postup správního orgánu při vyměření pokuty, když účastníkům řízení udělil v zásadě shodné sankce. Takový způsob prý odporuje požadavku na individualizaci pokuty.

7. Pokud by účastník teoreticky akceptoval skutečný způsob výpočtu pokuty podle celkového obratu na trhu, nelze dle něj přijmout skutečnost, že Úřad finální základní částku pokuty stanovil tak, že celkový obrat na trhu vydělil počtem účastníků, kterým udělil pokuty, nikoliv počtem všech účastníků řízení, u kterých bylo konstatováno protisoutěžní jednání. Úřad tak přenesl dopady svého včasného nejednání (neudělení pokuty dvěma účastníkům řízení z důvodu prekluze práva na potrestání) na zbylé účastníky řízení. Takový závěr je účastníkem spatřován jako neodůvodněný, nelogický, nespravedlivý a nezákonný.
8. Za nesprávné považuje účastník řízení také hodnocení přitěžující okolnosti spočívající v úmyslném porušení soutěžních pravidel ze strany účastníka řízení. Z toho důvodu byla pokuta navýšena o 15%. Dle účastníka řízení tak došlo ke dvojímu trestání za tutéž skutečnost, neboť ta již byla zohledněna tím, že jednání soutěžitelů bylo označeno za velmi vážné porušení zákona⁵. Zařazení jednání pod velmi závažné delikty prý již ze své podstaty předpokládá, že se jedná o úmyslné porušení soutěžních pravidel, dle účastníka řízení tak byla tato skutečnost již absorbována aplikací nejvyššího podílu na hodnotě prodejů, tj. hranice 3%⁶. Navíc v rámci správního řízení nebyla nijak dokazována existence úmyslného jednání přímo ve vztahu k území ČR. Pokuta byla Úřadem navýšena o dalších 5% z důvodu realizace prospěchu z kartelu v ČR, ovšem i to je účastníkem zpochybněno, neboť tato otázka prý nebyla v rámci správního řízení konkrétně řešena.
9. Naopak, Úřad měl vůči účastníku řízení uplatnit polehčující okolnost spočívající v mimořádné spolupráci, jež tento během správního řízení poskytl, neboť Úřadu

³ Tj. hodnota prodejů, odst. 18 Zásad.

⁴ Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1/2003 (dále jen „Pokyny EK“).

⁵ Tj. velmi závažné delikty dle odst. 22 Zásad.

⁶ Odst. 29 Zásad.

umožnil efektivněji a rychleji vést celé správní řízení, zejména v otázce důvěryhodnosti důkazů předložených prvním žadatelem o *leniency*. Dle účastníka řízení totiž skutečnost, že první žadatel o aplikaci *leniency programu* obdrží 100% imunitu, může za určitých okolností snižovat důvěryhodnost jím předložených informací. Naopak, další žádost o *leniency* podaná s vědomím, že tomuto žadateli již sankce udělena bude, důvěryhodnost a použitelnost všech informací a důkazů ve správním řízení (zejména pak těch předložených prvním žadatelem o *leniency*) zvyšuje. Účastník řízení se proto domnívá, že tato jeho spolupráce by měla být Úřadem oceněna jako polehčující okolnost, tj. i nad rámec snížení pokuty provedené na základě *leniency programu*.

K zásadě ne bis in idem

10. Účastník řízení dále pochybuje, zda vedení správního řízení před Úřadem neodporuje zásadě *ne bis in idem*, neboť řízení o téže věci již probíhá před Komisí. Dle účastníka řízení, správní řízení vedené před Úřadem může znemožňovat ust. čl. 11 odst. 6 Nařízení č. 1/2003, o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (dále jen „Nařízení“), ve spojení s čl. 3, resp. též odst. 18 preambule Nařízení, neboť prý nelze jeden skutek rozdělit na dva pouze na základě skutečnosti, že ČR vstoupila ke dni 1. května 2004 do EU. Finální rozhodnutí by Úřad měl dle účastníka řízení z důvodů procesní ekonomie přijmout až na základě rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), který vede prejudiciální řízení dle ust. čl. 267 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „SEU“) a Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), vznesenou Krajským soudem v Brně ve věci *PISU*. Dle účastníka řízení, paralelní vedení správního řízení před Úřadem a Komisí vzbuzuje pochybnosti o možném nesouladu rozhodnutí Úřadu s právem EU. Stejně tak dle účastníka svědčí ve prospěch vedení správního řízení pouze před Komisí také existence základních cílů tzv. Evropské soutěžní sítě, ze kterých plyne, že má-li mít vydané rozhodnutí dopad na soutěž ve více jak třech členských státech, měla by v takovém případě rozhodovat Komise. Negativně ovlivněn prý může být také *leniency program* v EU, tzn. že několikanásobné podávání žádostí o *leniency* soutěžitele zbytečně zatěžuje a může ohrozit i všeobecnou podstatu *leniency*, tedy že první žadatel obdrží 100% imunitu.
11. Navíc lze dle účastníka řízení z ust. čl. 3 Nařízení dovodit, že Úřad není kompetentní k vedení správního řízení o jednání, ke kterému došlo před vstupem ČR do EU. Z ust. čl. 3 vyplývá, že soutěžní orgány mají v případě jednání, jež mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy, aplikovat vedle národních pravidel také ust. čl. 81 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „SES“), nyní čl. 101 SFEU. Jelikož Komise zjistila, že jednání v rámci CRT odvětví na obchod mezi členskými státy vliv mělo, byl Úřad povinen ust. čl. 101 SFEU aplikovat. Protože se však řízení týkalo jednání v době před vstupem ČR do EU, pravomoc aplikovat unijní právo Úřad nemá a dle účastníka řízení nemůže na taková jednání aplikovat ani národní soutěžní pravidla. Jiný postup by odporoval požadavku na souběžné použití národních pravidel a čl. 101 SFEU.

Petit rozkladu

12. Účastník řízení předsedovi Úřadu navrhuje, aby zrušil napadené rozhodnutí ve výrokové části III a aby správní řízení sp. zn. S 13/2009 v této části vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí; pokud by předseda Úřadu takové rozhodnutí nevydal, navrhuje účastník řízení, aby pokuta vůči tomuto účastníku nebyla uložena vůbec nebo aby byla snížena na hodnotu odpovídající bodu 3.1 doplnění rozkladu.

Rozklad společnosti Philips⁷

Námítka nezákonnosti správního řízení

13. Účastník řízení spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí především v tom, že ačkoli byly dány důvody pro zastavení správního řízení vůči tomuto účastníku, bylo správní řízení dovedeno až do fáze vydání napadeného rozhodnutí, které konstatovalo porušení zákona ze strany účastníka. Účastník se neztotožňuje se závěry Úřadu uvedené v odst. 237-240 napadeného rozhodnutí, považuje je za nesprávné, rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a odůvodnění ohledně nezastavení správního řízení zcela nedostatečné pro přijetí závěru o správnosti postupu Úřadu vůči účastníkovi řízení.
14. Úřad shledal účastníka řízení zodpovědným za údajné porušení pouze dle zákona č. 63/1991 Sb. Dle účastníka řízení je evidentní, že za takové jednání správní orgán již nemůže účastníku uložit sankci, neboť toto právo již prekludovalo, s ohledem na ust. § 14 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. Jakýkoli odkaz ze strany Úřadu na ust. § 22 odst. 2 zákona a argumentace judikaturou ve prospěch tohoto odkazu považuje účastník řízení za nesprávný, naopak uložení sankce po uplynutí prekluzivní lhůty by se Úřad dopustil porušení zákona.
15. Rozhodnutí NSS č. j. 7 Afs 7/2008-200 ze dne 3. 12. 2008, na které Úřad v napadeném rozhodnutí (odst. 239) odkazuje, dle účastníka nelze aplikovat na projednávaný případ, kdy účastník řízení již nesmí být pokutován za porušení soutěžních pravidel. Z ustanovení zákona, jež umožňuje Úřadu nezákonné jednání do budoucna zakázat, dle účastníka řízení nelze dovozovat možnost Úřadu vést s účastníkem řízení správní řízení v okamžiku, kdy Úřad není oprávněn takové řízení vést a kdy jsou splněny podmínky pro jeho zastavení, neboť právo uložit pokutu se již prekludovalo, účastník na relevantním trhu již několik let nepůsobí a dobrovolně došlo k ukončení protiprávního jednání z jeho strany již v minulosti. Vedení řízení za účelem vynesení výroku o zákazu závadného jednání do budoucna je dle účastníka řízení deklaratorní povahy, neboť takový zákaz vyplývá přímo ze zákona, a proto, aniž by zároveň správní orgán mohl rozhodnout o výši pokuty, hodnotí postup Úřadu za nezákonný a neúčelný.

⁷ Doplněn podáním ze dne 24. 9. 2010

16. Odkaz Úřadu na rozhodnutí NSS č.j. 5 Afs 61/2007-257 v bodě 238 napadeného rozhodnutí se dle účastníka řízení týká odlišné situace, neboť v současném správním řízení se jedná o případ, kdy Úřad již není oprávněn pokutu uložit. Mimoto účastník řízení poukazuje ve vztahu k citovanému rozhodnutí na nevhodnost rozdělení správního řízení na řízení o skutku a o trestu, což je v rozporu i se zásadou hospodárnosti.
17. Dále účastník řízení na podporu svých tvrzení cituje také judikaturu českých soudů, konkrétně rozhodnutí NSS sp. zn. 3 As 57/2004: „...*správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla... žalovaný [pozn. účastníka řízení: žalovaným se zde myslí správní orgán] mohl vydat jedině možné rozhodnutí, jímž by řízení o přestupku zastavil...pokud tak nerozhodl, porušil hrubě zákon...správní orgán, jak je shora uvedeno, k zániku odpovědnosti za přestupek přihlíží z úřední povinnosti“*, které je dle jeho názoru evidentně aplikovatelné také na případy správních deliktů a z něj lze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále uvádí rozhodnutí Městského soudu v Praze, sp. zn. 28 Ca 145/99, jenž shledává rozhodnutí správního orgánu, který deklaruje porušení právních pravidel bez uložení konkrétní sankce, za nulitní správní akt pro nedostatek pravomoci tímto způsobem rozhodovat. Rozhodnutí NSS č.j. 8 Afs 56/2007-479 je dle něj aplikovatelné nejen na případy přechodu deliktní odpovědnosti, ale jedná se o obecně platnou klauzuli, že nelze vést samostatné správní řízení a vydat rozhodnutí pouze o protiprávním jednání, když již nelze za takové jednání porušitele sankcionovat.

Námítka nezákonnosti dělení deliktu

18. Účastník řízení se neztotožňuje s postupem Úřadu, který rozdělil na základě ust. čl. 11 odst. 6 Nařízení jeden skutek na delikt, o němž přísluší rozhodovat Komisi (tj. jednání po 1. 5. 2004), a na delikt, k jehož projednávání je příslušný Úřad (tj. jednání před 1. 5. 2004). Dle názoru účastníka nelze rozdělit jedno jednání tak, že by bylo podrobeno přezkumu ze strany dvou různých orgánů; nemůže mu být na újmu skutečnost, že v průběhu závadného jednání došlo ke změně jurisdikce či pravomoci. Účastník považuje takový postup za jednání porušující zásadu *ne bis in idem*, za rozporný pro překážku *litispendence* a z důvodu možného rozdílného řešení příslušnými orgány za nepřijatelný ve smyslu zásady legitimního očekávání.
19. Účastník řízení beze na vědomí rozhodnutí NSS č.j. 7 Afs 7/2008-200, které aprobejuje Úřadem aplikovatelný postup zahrnující dvojí trestání za jeden skutek, ovšem dle mínění účastníka NSS nijak nezohlednil ust. čl. 3 odst. 2 Nařízení, na jehož základě lze dovodit shodnost cílů chráněných ust. čl. 81 odst. 1 SES a § 3 odst. 1 zákona, což by relativizovalo závěry uvedené v tomto rozhodnutí NSS.

Námítka týkající se důkazní hodnoty materiálů předložených žadateli o leniency

20. Závěr Úřadu o existenci deliktu nelze dle účastníka řízení primárně dovozovat z dokumentů přiložených k žádostem o *leniency*, neboť účastník tyto neshledává dostatečně objektivně způsobitelné k prokázání tvrzených skutečností, když byly předloženy právě žadateli o *leniency*. Nelze prý dovozovat dostatečnost důkazní

hodnoty z materiálů, pokud tyto předkládá subjekt, jež má na jejich obsahu osobní zájem, tj. získání požadované imunity ze strany Úřadu. V daném případě nelze aplikovat „komunitární judikaturu, ze které vyplývá, že pokud soutěžitel učiní prohlášení, které svědčí proti jeho zájmům, lze obecně takovéto prohlášení považovat za obzvláště věrohodné“, neboť z podané žádosti o leniency a následně žadateli poskytnutými informacemi jednotliví účastníci pouze profitují (tj. udělení imunity), s pozitivním dopadem do finanční sféry.

21. Napadené rozhodnutí tak účastník řízení považuje za nepřezkoumatelné, neboť Úřad uvádí, že „popisy jednání poskytnuté oběma žadateli o leniency odpovídají i ostatním důkazům obsaženým ve správním spisu.“, avšak v napadeném rozhodnutí Úřad žádné další důkazy nezmiňuje.
22. Stejně tak prý Úřad nedostatečně prokázal existenci dopadu účinků údajného protisoutěžního jednání na český trh, jak požaduje ust. § 2 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb. Dle účastníka řízení, má-li údajné protisoutěžní jednání dopady na celosvětový či evropský trh, nelze z pouhé příslušnosti České republiky k evropskému regionu automaticky dovozovat vliv také na tuzemský trh.

Námítka nezákonnosti v opatřování podkladů rozhodnutí

23. Účastník řízení tvrdí, že podklady, o nichž Úřad uvádí, že byly poskytnuty společnostmi MTPD a Philips, byly proti němu vymáhány protiprávně a získány nezákonně.
24. Dle účastníka řízení je Úřad oprávněn v souladu s ustanoveními zákona a zákona č. 63/1991 Sb. vyžadovat po soutěžitelích úplné, správné a pravdivé podklady, avšak v souladu s ust. čl. 2 odst. 2 usnesení České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Účastník dále namítá, že Úřad nerespektoval právo tohoto účastníka na neposkytnutí informací a důkazů, jež by mohly vést k jeho obvinění či potrestání, resp. k trestnímu stíhání osob blízkých účastníků řízení, ve smyslu ust. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 4 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
25. Na podporu svých argumentů účastník cituje judikaturu Ústavního soudu ČR a také Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), ze které vyplývá, že „právo mlčet a právo neobvinit sebe sama jsou obecně uznávanými mezinárodními standardy, která jsou základem práva na spravedlivý proces podle článku 6.“. Dále z judikatury vyplývá požadavek, aby správní orgán při výkonu zákonem svěřené pravomoci sledoval „určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel“, a že „zvolený způsob výkonu veřejné moci, který s sebou nese zásah do základních práv osob, musí též vždy obstát z hlediska principu proporcionality.“.
26. Napadené rozhodnutí, jež vychází ze správního řízení, kde byly použity tvrzené protiprávně získané podklady, je dle účastníka řízení stíženo vadou nezákonnosti.

Petit rozkladu

27. Z výše uvedených důvodů společnost Philips navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení sp. zn. S 13/2009 ve vztahu ke společnosti Philips zastavil.

Rozklad společnosti Technicolor⁸

Námitka porušení zásady ne bis in idem

28. Dle účastníka řízení Úřad nebyl oprávněn zahájit správní řízení a následně vydat rozhodnutí ve věci, když jednání, jež je založeno na souboru totožných skutkových okolností a totožného následku, již bylo v době zahájení řízení před Úřadem posuzováno Komisí ve věci *TV and Computer Monitor Tubes*, COMP/39437. Jednání soutěžitelů, které Úřad posuzoval, mělo též zasahovat do období po přistoupení ČR k EU, Komise přitom vede řízení jak pro období před přistoupením, tak i po něm. Dle účastníka řízení má být jednání soutěžitelů v souladu se zásadami trestního práva a s rozhodnutím Krajského soudu v Brně, č.j. 62 Ca 22/2007-504, posouzeno podle právní úpravy použitelné v době ukončení posuzovaného jednání; v tomto smyslu má být také posuzováno komplexně, neboť opačný přístup vede k porušení zásady zákazu dvojího trestání.
29. Úřad dále dle účastníka řízení postupoval nesprávně, když neaplikoval komunitární předpisy, konkrétně ust. čl. 3 odst. 2 a čl. 11 odst. 6 Nařízení a čl. 101 SFEU, neboť Úřad byl povinen řídit se dle zákona účinného v době ukončení posuzovaného jednání, a měl tedy aplikovat taktéž Nařízení. Účastník řízení dále dovozuje, že ust. čl. 16 Nařízení, tedy povinnost zohlednit plánované či již vydané rozhodnutí Komise vnitrostátním soudem, jež posuzuje totožný případ kartelu, je aplikovatelné také při rozhodování soutěžních úřadů jednotlivých členských států.
30. Z výše uvedeného se účastník řízení domnívá, že napadené rozhodnutí trpí zásadní procesní vadou porušení zásady *ne bis in idem* a porušení ustanovení Nařízení a z takových důvodů je nezákonné. Nad to se účastník řízení obává, že napadené rozhodnutí může být v rozporu s rozhodnutím, jež v této věci vydá Komise.

Námitka spočívající v neprokázání skutečnosti, že údajné protisoutěžní jednání naplňovalo znaky jediné a kontinuální zakázané dohody se stejným protisoutěžním cílem

31. Tvrzení o propojení jednání v Evropě a Asii dle účastníka řízení vychází ze zápisů z pěti jednání, přitom účastník řízení se účastnil pouze jedné, a to v Evropě, mezi ním a společností Samsung SDI Co., Ltd. Ze zápisu tohoto jednání dle účastníka řízení nelze dovodit spojitost mezi údajným protisoutěžním jednáním soutěžitelů v Evropě a jednáním v Asii. Navíc záznam z tohoto jednání, stejně jako záznamy z dalších jednání, které jsou součástí spisu, jsou dle účastníka převážně heslovité a nemohou přý ani věrohodně vypovídat o obsahu jednání ani z nich nelze dovozovat závěry, jež

⁸ Doplněn podáním ze dne 13. 9. 2010

Úřad vedly k uložení sankce. Z Úřadu dostupných podkladů se dle účastníka řízení nepodařilo prokázat, že by uskutečněná jednání, jichž se tento účastnil, jakkoli souvisela s jednáními, která jsou předmětem tohoto řízení. Úřad prý nepředložil žádný důkaz svědčící o opaku.

32. Úřadem uvedený argument, že nepovažuje za nutné striktně oddělovat schůzky konané v Asii a v Evropě, neboť i cenové ujednání, k němuž došlo na jiném kontinentu, může mít dopad na odlišný geografický trh, považuje účastník řízení za neúnosný, neboť Úřad neprokázal provázanost jednání v Asii a produktů vyvážených do Evropy, stejně tak vliv takových vývozu na ceny v Evropě. Navíc Úřad dle účastníka řízení vycházel při zjišťování skutkového stavu primárně z informací předložených v rámci programu *leniency* společností Samsung SDI Co., Ltd., a proto popírání tvrzení tohoto žadatele co do rozsahu propojení jednání v Asii a v Evropě je dle účastníka poněkud nekonzistentní.
33. Účastník řízení dále namítá nedostatečné prokázání Úřadem tvrzeného trvalého správního deliktu a podává vyjádření k jednotlivým schůzkám, které Úřad zahrnul do svých důkazů. Dle evropské judikatury by Úřad musel dokázat, že účastníci věděli nebo nutně museli vědět, že jednotlivá setkání sledují společný cíl, který se svým jednáním snažili naplnit⁹, což se dle účastníka řízení Úřadu nepovedlo; správní orgán prý pouze vytváří umělou propojenost mezi jednáními v Evropě a Asii, a jeho závěry jsou proto nepřezkoumatelné.

Neprokázání dopadu údajného protisoutěžního jednání na území ČR

34. Úřad dospěl k závěru, že údajná dohoda měla dopad na území ČR, neboť nabídkové ceny obrazovek byly ovlivněny, a to i těmi účastníky řízení, kteří na trh v ČR nedodávali, ale svým zapojením v kartelu umožnili jeho fungování. Jediný důkaz, ze kterého Úřad takové hodnocení dovozuje, představuje zápis ze schůzky ze dne 11. 11. 1999, na které ovšem účastník řízení přítomen nebyl, a správní spis dle jeho názoru neobsahuje důkaz, jež by jeho účast na jednáních, která se týkala ČR, prokazoval. Úřad vystavěl své rozhodnutí pouze na základě uvedeného jednání z 11. 11. 1999 a informací spojených se žádostí o *leniency*, což je dle účastníka řízení zcela nedostatečné. Účastník řízení odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu¹⁰, který konstatoval, že deklarovaná způsobilost dohody narušit hospodářskou soutěž musí být nutně vystavěna na úvahách, jež mají reálný základ, který lze doložit konkrétními skutečnostmi vyplývajícími z provedeného dokazování.
35. Účastník řízení rovněž nesouhlasí se závěrem soudu, že pokud se jedná o dohodu zakázanou pro svůj cíl, není nutné se pro konstataci porušení zabývat skutečnými účinky této dohody na relevantním trhu. Úřad ovšem dle účastníka řízení neprokázal, že by cílem jednání bylo určování cen na území ČR, a tudíž byl povinen se zabývat alespoň potenciálními účinky jednání na tuzemský trh. Dle účastníka Úřad vycházel pouze z údajů poskytnutých [... *OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ* ...], jediného zákazníka na území ČR, ovšem z rozhodnutí není jasné, jak Úřad tyto podklady hodnotil ani jaké

⁹ Rozsudek C-49/92P ze dne 8. 7. 1999, ve věci *Anic Partecipazioni SpA*, odst. 83.

¹⁰ Rozsudek Krajského soudu ze dne 8. 1. 2008, č.j. 62 Ca 15/2007-519.

úvahy jej vedly k závěrům napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu účastník řízení namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

36. Stejně tak Úřad tvrdí, že účastník řízení byl největším nezávislým dodavatelem obrazovek pro nejvýznamnějšího českého výrobce televizorů, aniž by dle účastníka řízení takové tvrzení jednoznačně prokázal. Úřadu se dle účastníka řízení nepodařilo dostatečně zjistit skutkový stav, když prý provedl velmi omezené dokazování ohledně situace na českém trhu, proto účastník hodnotí postup Úřadu jako nezákonný.

Námítka nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti udělené pokuty

37. Při vyměřování pokuty ve vztahu k tomuto účastníku řízení prý Úřad jednal v rozporu se zákonem a principem proporcionality, když nepřihlédl k zásadním skutečnostem pro aplikaci ust. § 22 odst. 2 zákona, jež by mělo za následek snížení pokuty. Dle účastníka řízení měl Úřad při stanovení výše pokuty přihlídnout k časovému kontextu, tedy že jednání spadá do období před více než 10 lety a bylo dobrovolně ukončeno dávno před tím, než Úřad začal údajné porušení vyšetřovat, a také k omezené možnosti účinné procesní obrany z důvodu značného časového odstupu. Účastník řízení dále namítá nesprávné určení výše pokuty, která vychází z celkového průměrného obratu za období let 2001-2003, jež byl rozdělen mezi 6 účastníků řízení. Do tohoto průměru byl zahrnut také obrat společnosti LPD, která ovšem účastníkem řízení nebyla, což je prý v rozporu se zásadou dostatečné individualizace trestu. Účastník řízení nesouhlasí s odůvodněním Úřadu pro aplikaci maximální hranice 3% hodnoty prodejů při určení výchozího podílu, když prý Úřad ani přezkoumatelným způsobem neprokázal potenciální negativní dopad na hospodářskou soutěž v ČR.
38. Dle účastníka řízení Úřad postupoval nesprávně také při určení konkrétní výše pokuty vůči jemu samému, když zohlednil dobu za porušení zákona nejen při úpravě základní částky, ale také při aplikaci přitěžující okolnosti, doby realizace prospěchu. Uložená pokuta je dle účastníka řízení rovněž nezákonná, protože Úřad nezohlednil polehčující okolnosti, které prý na straně tohoto účastníka objektivně existovaly. Jako takové účastník řízení uvádí omezenou účast na jednáních, neboť se účastnil 15 z 56 jednání, jež Úřad posuzoval, a neúčastnil se těch, jež Úřad považoval za významné. Účastník řízení dále zdůrazňuje svůj odmítavý postoj k podřízení se výsledkům jednání, svou pozici v následovnické roli a neiniciování žádných schůzek, nebo také skutečnost, že se v jeho případě jedná o první sankcionování za porušení pravidel hospodářské soutěže a že pokuta by z důvodu jeho současné závažné finanční situace měla plnit absolutní preventivní funkci. Účastníku řízení se prý již v jeho vyjádření k výhradám k dohodě podařilo prokázat, že objektivní podmínky ve smyslu odst. 39 Zásad pro stanovení výše pokut jsou splněny, když uložení pokuty by vedlo k neodvratitelnému ohrožení životaschopnosti účastníka řízení a způsobilo by ztrátu hodnoty jeho majetku.

Petit rozkladu

39. Z výše uvedených důvodů účastník řízení navrhuje předsedovi Úřadu napadené rozhodnutí v rozsahu výroků I-IV zrušit a správní řízení sp. zn. S 13/2009 zastavit. Pokud by předseda Úřadu neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhuje účastník řízení správní řízení přerušit do doby, než Komise vydá rozhodnutí ve věci *TV and Computer Monitor Tubes*, COMP/39437.

Rozklad společnosti Panasonic¹¹

Námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu

40. Účastník řízení napadá závěr Úřadu o tom, že za účast společnosti LG.Philips Display Holding B.V. (dále jen „LPD“) na údajném protisoutěžním jednání nenese žádný soutěžitel odpovědnost. Ve srovnání se spisem Komise, vedeným v rámci šetření ve věci *TV and Computer Monitor Tubes*, COMP/39437 o totožném skutku, však dle účastníka řízení vyplývá jiné zjištění. Podle informací obsažených ve spise Komise prošla podnikatelská skupina, v jejímž čele stála LPD, po bankrotu v roce 2006 rozsáhlou restrukturalizací, která měla za následek rozdělení podnikatelské skupiny na tzv. živou část (On-going Group; přehled graficky znázorněn v rozkladu) a tzv. zbytkovou část (Residual Group). V rámci tzv. živé části působila jedna z dceřiných společností LPD, jež zanikla k 30. 1. 2006 bez právního zástupce, nizozemská holdingová společnost LG. Philips Displays International B.V. (později přejmenována na LP Display International B.V.). Dne 9. 1. 2009 došlo také u LP Display International B.V. k bankrotu. Tato společnost ovšem dle zjištění Komise existuje, vykonává podnikatelskou činnost a dosahuje nemalého obrátu (v roce 2008 dosáhla podnikatelská skupina pod vedením LP Display International B.V. obrát ve výši 1,2 mld. USD a v roce 2009 obrát ve výši 1 mld. USD). Důkaz prokazující existenci LP Display International B.V. přikládá účastník řízení v příloze 1.
41. Skutkový stav zjištěný Úřadem tak účastník shledal nesprávným a na základě takto zjištěného skutkového stavu vydané napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nesprávně zjištěný skutkový stav má dle účastníka za následek také nesprávný výpočet pokuty uložené napadeným rozhodnutím.

Nesprávné posouzení účasti na zakázané dohodě o určení cen CPT v ČR

42. Z Úřadu dostupných důkazů (obsažené v bodě IV.3. napadeného rozhodnutí) dle účastníka řízení vyplývá, že se tento nezúčastnil žádného vícestranného jednání týkajícího se CPT. Z bodů 263 a 264 napadeného rozhodnutí účastník řízení vyvozuje, že Úřad svůj závěr opírá o zjištění, že se tento sešel s hlavními účastníky dohody na několika dvoustranných jednáních. Dle účastníka se tak Úřad pokouší prostřednictvím těchto několika dvoustranných jednání propojit účastníka řízení s vícestrannými jednáními týkajícími se CPT, a tím prokázat jeho účast na trvajícím správním deliktu. Takový postup Úřadu ovšem účastník shledává nesprávným, protože tvrzení o jeho

¹¹ Doplněn podáním ze dne 30. 9. 2010 a podáním ze dne 8. 10. 20

účasti na protisoutěžním jednání prý není podpořeno žádnými důkazy a argumentace Úřadu neodpovídá požadované úrovni dokazování stanovené judikaturou SDEU.¹²

43. Účast na dvoustranných jednáních, které Úřad uvádí v bodě IV.3. napadeného rozhodnutí, dle účastníka řízení neprokazuje uzavření jakékoli cenové dohody, dohody o rozdělení trhu nebo o kontrole výroby z jeho strany. Navíc Úřad v napadeném rozhodnutí v tabulce na stranách 17 a 18 uvádí, že se tato dvoustranná jednání týkala pouze výměny informací, ovšem pomíjí skutečnost, že pokud k těmto jednáním vůbec docházelo, týkaly se velikostí CPT, které účastník řízení v ČR ani jinde v Evropě neprodával. Úřad nikde neprokázal, že tento účastník při účasti na dvoustranných jednáních věděl nebo mohl vědět o tom, že se ostatní účastníci zakázané dohody o určení cen CPT, přitom jeho povinnost předložit „dostatečně přesné a konzistentní důkazy“ vyplývá ze zmíněného rozsudku ve věci *Sigma*. Účastník řízení se dále zabývá jednotlivými dvoustrannými jednáními, kterých se dle Úřadu měl zúčastnit a ze kterých dle mínění účastníka řízení vůbec nevyplývá, že by věděl nebo mohl vědět o existenci kartelové dohody, ani že by byl na takové dohodě prostřednictvím těchto dvoustranných jednání zúčastněný.

Námítka spočívající v tvrzení, že se účastník řízení ve skutečnosti stal obětí údajného protisoutěžního jednání v ČR

44. Účastník řízení hodnotí jednotlivá tvrzení Úřadu v napadeném rozhodnutí za protichůdná. Nejprve Úřad dle účastníka řízení správně konstatuje, že účastníkovou česká dceřiná společnost PAVC CZ byla v období let 2001-2004 jediným zákazníkem v oblasti CPT v ČR. Dále že účastník řízení nikdy neprodával CPT třetím zákazníkům na tuzemském trhu, v ČR tedy neměl žádný tržní podíl, a že takové interní prodeje nelze brát v úvahu pro posuzování protisoutěžního jednání. Správní spis i rozhodnutí pak obsahuje důkazy, že hlavní účastníci si na vícestranných jednáních týkajících se prodeje CPT domlouvali ceny CPT, za něž pak tyto prodávali [...*OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ...*]. Přesto dále Úřad dospěl k přesvědčení, že se tento účastník podílel na protisoutěžní dohodě o určení cen CPT ve vztahu k ČR, což účastník vyvozuje pouze z konstatování v bodě 265 napadeného rozhodnutí, že „kartel by... bez zapojení všech výrobců nemohl fungovat“, a že „zákon... postihuje i možné/potenciální narušení soutěže, i když nemělo skutečný negativní dopad na soutěž.“, které ovšem spatřuje jako naprosto nedostatečné. Úřad dle účastníka řízení dovozuje jeho účast na zakázané dohodě prokázanou účastí dalších soutěžitelů na této dohodě a zároveň přispěním účastníka řízení k fungování kartelu svou neúčastí na trhu. Taková dedukce by dle účastníka řízení byla správná, pokud by součástí dohody o určení cen CPT byla také dohoda o rozdělení trhu, ovšem Úřad v bodu V výroku napadeného rozhodnutí sám dospěl k závěru, že součástí předmětného protisoutěžního jednání rozdělení trhu nebylo. Další argument dle účastníka řízení nemůže obstát, neboť Úřad neuvádí, co by mělo být možným/potenciálním narušením hospodářské soutěže. Účastník řízení shledává rozpor v tvrzení Úřadu, že na jedné straně navrhovatel byl jediným

¹² Rozsudek Tribunálu T-28/99, ve věci *Sigma Technologie di rivestimento Srl v. Komise (Pre-Insulated Pipes)* [2002] ECR II-1845, bod 51, jenž je reflektován českou judikatorní praxí např. v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 11. 1996, sp.zn. 2A 6/96.

odběratelem CPT v ČR, přičemž tedy musel být i jedinou obětí údajného protisoutěžního jednání, ale na druhé straně se měl dle Úřadu takového údajného protisoutěžního jednání sám účastnit.

Námítka nedostatečného a nesprávného prokázání dopadů údajného protisoutěžního jednání na území ČR

45. Dle účastníka řízení není závěr Úřadu o dopadech údajného protisoutěžního jednání na území ČR podpořen žádnými důkazy, neboť prokázání takového závěru obsažené v bodu VI.4. napadeného rozhodnutí je pouze obecného charakteru a založené na domněnkách a spekulacích Úřadu. Důkazy dotýkající se celého území Evropy, z nichž Úřad vycházel, dle účastníka řízení Úřad nesprávně vztáhl také na území ČR.
46. Účastníkem řízení je namítáno i to, že Úřad neprovedl řádné hodnocení dopadů údajného protisoutěžního jednání na území ČR. Jediným prokázaným odběratelem CPT v ČR byl účastník řízení a účastí na takové dohodě by byla zjevně znevýhodněna i jeho dceřiná společnost. Pokud by se Úřad dostatečně zabýval okolnostmi daného případu, musel by dospět k přesvědčení, že pokud k protisoutěžnímu jednání v ČR skutečně došlo, byl tento účastník ve skutečnosti obětí takového jednání.
47. Nesprávné prokázání dopadů údajného protisoutěžního jednání na území ČR ze strany Úřadu spočívá dle účastníka řízení také v tom, že pokud by Úřad provedl analýzu CPT trhu, jakož i analýzu cen CPT, dospěl by k závěru o regionálním charakteru CPT trhu.

Námítka tvrzeného krácení práva na účinnou obhajobu znemožněním přístupu do úplného správního spisu a k některým zásadním důkazům

48. Úřad dle názoru účastníka řízení nepostupoval správně, když neumožnil tomuto účastníku přístup do úplného správního spisu a k některým zásadním důkazům v žádostech o *leniency*, přitom takové informace byly pro závěry napadeného rozhodnutí Úřadu zásadní. Účastník řízení se domnívá, že Úřad v tomto pochybil vícekrát.
49. Nejprve účastník řízení požádal o nahlédnutí do úplného správního spisu vedeného v rámci předmětného správního řízení. Úřad na tuto žádost reagoval zamítavým usnesením s odkazem na ust. § 38 odst. 1 správního řádu a zároveň uvedl, že přístup umožní nejpozději k okamžiku sdělení výhrad k dohodě. Dle účastníka řízení ovšem ne všechny informace, k nimž byl přístup odepřen, naplňovaly kumulativní pojmové znaky obchodního tajemství dle ust. § 17 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Tzn. že do některých Úřadem zneprístupněných informací mělo být účastníku řízení umožněno nahlédnout, což bylo v rozporu s ust. § 38 odst. 1 správního řádu.
50. Účastník řízení je dále přesvědčen o tom, že pokud jsou ve správním spise uvedeny jakékoli informace poskytnuté třetími osobami, jež se tohoto účastníka řízení

dotýkají, nemohou představovat obchodní tajemství třetích osob a účastník řízení by k nim měl mít přístup.

51. Pochybení ze strany Úřadu dle účastníka představuje také odepření práva účastníka řízení na pořizování výpisů či kopií ze správního spisu či jeho částí obsahujících obchodní tajemství. V takovém jednání Úřadu spatřuje další porušení ust. § 38 odst. 1 správního řádu a omezení práva na účinnou obhajobu, neboť mu bylo znemožněno na tyto důkazy o jeho protiprávním jednání reagovat.
52. Úřad má dle účastníka rozhodnout o tom, zda konkrétní části správního spisu představují skutečně obchodní tajemství, a nelze ponechat na uvážení účastníka řízení, aby stanovil podmínky, za jakých mají ostatní účastníci řízení přístup k těmto částem. Tak tomu dle účastníka řízení bylo v případě zpřístupnění dokumentů poskytnutých společností Chunghwa.
53. Z výše uvedeného účastník řízení dovozuje, že bylo závažným způsobem porušeno jeho právo na účinnou obhajobu ve smyslu ust. § 4 odst. 4. správního řádu, právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům ve smyslu ust. čl. 38 odst. 2 Listiny, právo na spravedlivý proces dle ust. čl. 36 Listiny, stejně jako porušení rovného procesního postavení účastníků řízení ve smyslu ust. § 7 odst. 1 správního řádu a čl. 37 odst. 3 Listiny. To vše podpořeno odkazem na judikaturu SDEU, že nelze závěry o protisoutěžním jednání vůči určitému subjektu opírat o dokumenty, které tomuto subjektu nebyly zpřístupněny¹³.

Námítka nezákonnosti uložené pokuty

54. Nezákonost pokuty účastník řízení namítá hned z několika důvodů. Účastník řízení předně konstatuje rozpornost výpočtu pokuty se Zásadami, když Úřad nezohlednil obrat jednotlivých účastníků řízení z prodeje v oblasti CPT v ČR, ale vycházel z průměrného tuzemského obratu v oblasti CPT v ČR za období let 2001-2003, neboť jak Úřad uvedl, *„individuální obrat z dodávek relevantního zboží na trhu ČR měli pouze někteří účastníci řízení, avšak kartel by bez zapojení dalších výrobců CPT (jež do ČR nedodávali nebo měli tzv. in-house dodávky), nemohl úspěšně fungovat“*. Takový způsob výpočtu pokuty je dle účastníka řízení nejen nesprávný, ale ve vztahu k němu také diskriminační. Úřad ve svém výroku pod bodem V totiž rozhodl, že nebylo zjištěno uzavření dohody o rozdělení trhu v oblasti CPT, přesto Úřad pokutoval také společnost, která v ČR žádné prodeje neměla, tedy že pokutu uložil za uzavření kartelu o rozdělení trhu. Dále Úřad při výpočtu základní částky pokuty vycházel z přesvědčení, že se v případě této údajné dohody jednalo o velmi závažné porušení zákona¹⁴, dle účastníka pro takový postup ale nepředložil žádné důkazy. Účastník řízení nesouhlasí s tvrzením Úřadu v bodě 377 napadeného rozhodnutí o získání výhody prostřednictvím údajné zakázané dohody. Jak uvádí výše, účastník řízení byl v ČR jediným kupcem CPT, proto by mu existence takové odhody nemohla přinášet žádnou výhodu, neboť by CPT nakupoval za vyšší dohodnuté ceny. Dle stěžovatele tedy Úřad při stanovení pokuty ve vztahu k účastníku řízení nepostupoval v souladu

¹³ Rozsudek Tribunálu 322/81, ve věci *Michelin v. Komise* [1983] ECR 3461.

¹⁴ Odst. 29 Zásad.

s odst. 29 Zásad, neboť nezohlednil konkrétní okolnosti účastníka řízení, resp. jakou měrou se tento mohl podílet na dopadech protisoutěžního jednání na hospodářskou soutěž. V souvislosti s tímto účastník řízení dále namítá rozpor s principem přiměřenosti, neboť Úřad při ukládání pokuty nezohlednil nízký podíl účastníka řízení na údajné dohodě.

55. Účastník také namítá nejasnost výpočtu pokuty ve vztahu k účastníkům řízení, neboť výchozí podíl pokuty jednotlivých účastníků vycházel z existence šesti porušitelů, ačkoli Úřad skutečně pokutoval pouze 5 společností. Tato nejasnost prý vychází ze špatného postupu Úřadu ve vztahu ke společnosti Samsung, neboť té měl správní orgán nejprve pokutu uložit a následně ji v souladu s programem *leniency* snížit o 100%. Úřad dle účastníka jasně nevysvětlil, jaké účastníky řízení považuje za porušitele, jimž bude pokuta uložena. Z výše uvedeného pak účastník řízení dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vliv na výpočet pokuty dle účastníka řízení měla také skutečnost, že Úřad nezohlednil pokračující existenci a podnikatelskou činnost společnosti LP Display International B.V., jak účastník řízení prokazuje výše. Takovým postupem Úřad porušuje zásadu rovného zacházení s účastníky řízení.
56. Nesprávný postup pak účastník řízení spatřuje také v tom, že Úřad nevzal na vědomí existenci polehčujících okolností na straně tohoto účastníka, jež by mohly ovlivnit výši pokuty. Dle účastníka se jedná o skutečnosti, že účastník byl jediným kupcem CPT na území ČR a že zde neměl žádný podíl na trhu, tedy žádný zisk ani výhody.
57. Dle účastníka řízení nadále trpí napadené rozhodnutí vadami, které účastník namítal již ve svém vyjádření ze dne 28. 7. 2010 k výhradám k dohodě ze dne 31. 5. 2010.

Petit rozkladu

58. Z důvodů výše uvedených účastník řízení navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení sp. zn. S 13/2009 zastavil.

Rozklad společnosti MTPD

Námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu

59. Výše uvedená námitka je po obsahové stránce totožná s námitkou, jak ji uplatnila společnost Panasonic. Odkazují tak na příslušnou část tohoto rozhodnutí obsahující námitky Panasonic.

Námitka nesprávného závěru Úřadu o účasti na zakázané dohodě o určení cen CPT v ČR

60. Úřad svůj závěr o účasti tohoto účastníka řízení na zakázané dohodě učinil na základě důkazů, jimiž měla být vícestranná nebo dvoustranná jednání v Evropě a Asii, k nimž mělo mezi účastníky řízení docházet. Účastník řízení poukazuje, že sám se účastnil pouze asijských jednání a žádného evropského. Přitom Úřad dovozuje, že asijská jednání jsou nesporně spjata jediným společným cílem s evropskými jednáními a

tvářila s nimi jediný trvající soutěžní delikt. Dle účastníka řízení Úřad prokázal protisoutěžní dopady těchto jednání ve vztahu k ČR z pouhého odkazu na evropský trh v rámci asijských jednání, což dle účastníka představuje nezákonný postup, neboť Úřad prý neprokázal vzájemnou provázanost asijských a evropských jednání, ani skutečnost, že případné cenové diskuse na asijských jednáních před rokem 2002 (tzv. ASEAN a SML jednání) měly protisoutěžní dopad v ČR.

61. Dle účastníka řízení Úřad dospěl k závěru o vzájemné provázanosti asijských a evropských jednání soutěžitelů na základě pouhých paušálních konstatování bez předložení jakýchkoli důkazů. Zmíněná jednání, jichž se měl účastník řízení účastnit, se navíc dle jeho názoru na něj ani nevztahují, neboť tato jednání se konala několik let před jeho vznikem. Úřad dále dle účastníka neprokázal, že se schůzek v Asii a v Evropě mnohdy účastnily stejné fyzické osoby, v souvislosti s tím tento účastník také namítá, že on sám se ani žádného evropského jednání nikdy neúčastnil. Tvrzení Úřadu o povědomosti soutěžitelů o výsledcích jednání v druhé geografické oblasti prý taktéž nebylo v případě tohoto účastníka prokázáno.
62. Účastník řízení se domnívá, že Úřad při svém hodnocení vycházel také z podkladů žádostí o *leniency*, ke kterým prý účastník z důvodu nesprávného postupu Úřadu neměl přístup. Dle účastníka řízení byly informace, jež poskytla společnost Samsung spolu se žádostí o *leniency*, Úřadem modifikovány, Úřad se prý v napadeném rozhodnutí snažil prokázat nesprávnost tvrzení žadatele, na některá tvrzení prý nereagoval vůbec. Dále dle účastníka řízení sdělení zástupců společnosti Chunghwa, dalšího žadatele o *leniency*, jež jsou přiloženy k podanému rozkladu, jasně prokazují, že cenové diskuse na ASEAN jednáních se týkaly pouze CPT zákazníků v jihovýchodní Asii. Důkazy ve správním spise tak dle účastníka řízení naprosto neprokazují, že ASEAN a SML jednání byla vzájemně provázána s evropskými CPT jednáními.
63. K námitce nedostatečného prokázání skutečnosti, že cenové diskuse na ASEAN a SML jednáních měly protisoutěžní dopad v ČR, účastník řízení uvádí, že ji uplatnil již ve vyjádření k výhradám k dohodě. Úřad se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal, ale dle účastníka řízení jeho závěry nejsou správné, což prý účastník prokazuje analýzou jednotlivých ASEAN a SML jednání, učiněnou v rozkladu, a znovu připomíná, že se jednalo pouze o asijská jednání. Dle účastníka řízení dále nesprávnost a nepodloženost tohoto závěru Úřadu potvrzuje odpověď společnosti PAVC CZ ze dne 30. 9. 2009 na žádost Úřadu o informaci, že v dotčeném období (tj. 1998-2004) CPT z Asie vůbec nedovázela.

Námitka spočívající v tom, že případná účast účastníka řízení na protisoutěžním jednání nemohla mít dopady v ČR

64. Pokud jde o tuto námitku, dle účastníka řízení jsou argumenty Úřadu naprosto nedostatečné, aby prokázaly jeho účast na údajném protisoutěžním jednání. Účastník řízení předně uvádí, že neměl v ČR žádný podíl. Dále nesouhlasí se závěrem Úřadu, že se tento účastník podílel na protisoutěžní dohodě o určení cen CPT ve vztahu k ČR. Tento závěr se prý opírá o pouhé konstatování v bodě 265 napadeného rozhodnutí, ze kterého dle účastníka plyne, že jeho účast na údajném protisoutěžním jednání je

prokázána na základě důkazů o podílu dalších účastníků řízení na této dohodě a že tento účastník sám přispěl k fungování kartelu svou neúčastí na trhu. Tato úvaha by dle účastníka mohla platit pouze tehdy, kdyby součástí cenového kartelu byla rovněž dohoda o rozdělení trhu. Úřad ovšem v bodě V výroku napadeného rozhodnutí sám dospěl k závěru, že taková dohoda součástí protisoutěžního jednání nebyla, a proto je dle účastníka řízení taková úvaha nesprávná.

65. Otázka zákonného postihu potenciálního narušení soutěže, jak Úřad rovněž konstatuje v bodě 265 napadeného rozhodnutí, je dle účastníka řízení irelevantní, neboť Úřad prý neuvádí, co by mělo být takovým potenciálním narušením.

Námítka nedostatečného a nesprávného prokázání dopadů údajného protisoutěžního jednání na území ČR

66. Výše uvedená námitka je po obsahové stránce totožná s námitkou, jak ji uplatnila společnost Panasonic. Odkazují tak na příslušnou část tohoto rozhodnutí obsahující námitky Panasonic.

Námítka tvrzeného krácení práva na účinnou obhajobu znemožněním přístupu do úplného správního spisu a k některým zásadním důkazům

67. I tato shora zmíněná námitka je po obsahové stránce totožná s námitkou, jak ji uplatnila společnost Panasonic. Též tak odkazují na příslušnou část tohoto rozhodnutí obsahující námitky Panasonic.

Námítka nezákonnosti uložené pokuty

68. Z větší části je argumentace MTPD týkající se uložené sankce totožná s argumentací Panasonic. Námitky uvedené toliko MTPS jsou podány níže, ve zbývajících částech odkazují na příslušnou část tohoto rozhodnutí obsahující námitky Panasonic.

69. V případě tohoto účastníka řízení přibýly argumenty na podporu tvrzené nesprávnosti a diskriminačního aspektu napadeného rozhodnutí, které spočívají v tom, že v případě tohoto účastníka prý nastala absurdní situace, když mu byla vyměřena přibližně stejná pokuta jako hlavním účastníkům, ačkoli se oproti těmto hlavním účastníkům měl na údajném protisoutěžním jednání podílet pouze po dobu jednoho roku.

70. Uložená pokuta je dle účastníka řízení nepřiměřená, Úřad měl akceptovat rozhodnutí tribunálu ve věci *IMI*¹⁵, a určit tak výši pokuty na základě skutečnosti, že účastník řízení se vůbec neúčastnil evropských vícestranných jednání s hlavními účastníky řízení.

71. Způsob zvoleného postupu výpočtu pokuty je dle účastníka řízení absurdní a uložená pokuta nepřiměřená, neboť Úřad prý v jeho případě nezohlednil fakt, že se na údajném protisoutěžním jednání účastnil pouze jeden rok a neměl v ČR žádné

¹⁵ Případ T-18/05, *IMI v. Komise*, bod 156.

prodeje třetím subjektům. Přesto je pokuta vůči němu skoro stejně vysoká jako pokuta uložená jiným účastníkům řízení, kteří se na protisoutěžním jednání podíleli dlouhodobě a měli prodeje CPT v ČR.

72. Účastník řízení dále namítá, že Úřad při stanovení pokuty nevzal v úvahu existenci další polehčující okolnosti, a to jeho současnou finanční situaci. V minulém účetním období se obrat účastníka pohyboval kolem 87 mil. JPY (cca. 20 mil. Kč) a pro tento rok účastník počítá s téměř nulovým obratem. Účastník řízení tak již v rozkladu presumuje svou platební neschopnost ve vztahu k uložené pokutě.

Petit rozkladu

73. Z výše uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v částech výroku I. až IV. zrušil a správní řízení sp. zn. S 13/2009 zastavil.

Rozklad společnosti Toshiba¹⁶

Námítka nezákonného postupu prvostupňového orgánu při zahájení správního řízení vůči účastníkovi řízení

74. Účastník řízení nesouhlasí s vypořádáním námítky, jak ji Úřad v prvostupňovém rozhodnutí provedl, že řízení proti němu bylo řádně zahájeno. Účastník řízení setrvává na svém názoru, že zákon u kategorie účastníků podle ust. § 27 odst.1 písm. b) správního řádu, kterým on je a o čemž Úřad nepochybuje, nepřipouští jiný způsob zahájení řízení než oznámením dle ust. § 46 odst. 1. Tedy že Úřad dle účastníka řízení neměl postupovat dle ust. § 47 správního řádu, neboť to je v tomto případě neaplikovatelné; takové ustanovení se dle účastníka řízení vztahuje pouze na kategorii účastníků podle ust. § 27 odst. 2 a 3 správního řádu. Dle účastníka řízení, tvrzení Úřadu, že kartel představuje z povahy věci dohodu více soutěžitelů a tak není namístě vést v takové věci separátní řízení s každým z nich, je nepodstatné. Jedná se toliko pouze o procesní postup, jež dává správní řád správnímu orgánu k dispozici poté, kdy je řádně zahájeno řízení s každým z účastníků, k čemuž dle tvrzení účastníka řízení v jeho případě nedošlo.

Námítka rozpornosti vedeného správního řízení s Nařízením a zásadou ne bis in idem

75. Správní řízení vedené před Úřadem dle účastníka řízení představuje další řízení v téže věci, neboť tou se již zabývá Komise. Účastník nesouhlasí s postupem soutěžního orgánu, neboť dle jeho názoru, pokud Úřad posuzoval pouze část jednání soutěžitelů, a to před vstupem ČR do EU, tj. před 1. 5. 2004, ovšem takové jednání nadále trvalo, nelze na něj pohlížet jako na porušení, jež bylo před 1. 5. 2004 ukončeno. Dle účastníka řízení je pro tuto situaci klíčové, že Úřad posuzuje takové jednání po 1. 5. 2004, tedy kdy bylo povinností Úřadu aplikovat komunitární právo, tzn. ust. čl. 101 SFEU a Nařízení. Podle ust. čl. 3 a 11 odst. 6 Nařízení je vnitrostátní soutěžní úřad zbaven pravomoci věc projednat, pokud se jí již zabývá Komise, což je v souladu se

¹⁶ Doplněn podáním ze dne 27. 9. 2010

zásadou *one-stop shop* uvedenou v odst. 18 preambule Nařízení. Nadto účastník řízení považuje právní posouzení Úřadem za rozporné, když tento nejprve dovozuje, že jednání naplňuje znaky trvajících deliktu, zároveň však rozhodl omezit předmět řízení na část, která se udála před vstupem ČR do EU.

76. Skutečnost, že Úřad posuzoval jednání před vstupem, dle účastníka řízení dále nemá vliv na aplikaci zásady *ne bis in idem*, kterou je Úřad vázán bez ohledu na to, kdy mělo k jednání dojít, neboť o věci rozhodoval již za členství ČR v EU. Aplikace této zásady je podmíněna splněním tří podmínek spočívajících v totožnosti skutkového stavu, totožnosti pachatele a totožnosti chráněného právního zájmu, jež dle účastníka byly v tomto případě naplněny.
77. Účastník řízení se z těchto důvodů domnívá, že Úřad neměl pravomoc k projednání předmětné věci a napadené rozhodnutí je proto nicotné.

Námítka nezákonného krácení práva na obhajobu

78. Znepřístupněním části spisu, odvolávajíc se na obchodní tajemství, bylo prý účastníku řízení ze strany Úřadu znemožněno předložit přesné vyjádření k informacím obsažených v této části spisu. Dle účastníka vyplývá ze správního řádu, jakož i ze zákona právo nahlížet do spisu a pořizovat si výpisy a kopie bez ohledu na to, zda jsou chráněny jako obchodní tajemství, pokud jsou Úřadem použity jako podklad pro jeho rozhodnutí. Takovým postupem prý došlo k porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces ve smyslu ust. čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy, jak jej hodnotí také judikatura ESLP, „že všem účastníkům řízení musí být umožněn přístup ke všem důkazům svědčícím proti nim, které mají být použity jako podklad pro rozhodnutí a musí jim být dána možnost vyjádřit se k těmto důkazům.“.

Námítka nedostatečné lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí

79. Úřadem proklamovaný rovný přístup vůči všem účastníkům ve smyslu uložení stejné lhůty, jež byla poskytnuta za účelem vyjádření se k podkladům rozhodnutí, není dle účastníka řízení správný. Naopak, Úřad prý nezohlednil skutečnost, že s různými účastníky zahájil řízení v rozdílné fázi řízení, tedy že někteří účastníci měli více času seznámit se spisem, což v jednotně nastavené 15-denní lhůtě není zohledněno. Účastník řízení také namítá délku této lhůty stanovenou vůči jemu samému, která dle jeho mínění není v důsledku složitosti daného případu dostatečná a nenaplňuje požadavek přiměřenosti dle ust. čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy.

Námítka bezdůvodného odmítnutí provedení důkazů

80. Soutěžní orgán dle účastníka řízení nepostupoval v souladu se správním řádem, když odmítl provést důkazy jím navržené, z důvodu přílišné novosti dokumentů a velkého časového odstavu těchto prohlášení od konání schůzek. Takový postup dle účastníka řízení odporuje zásadě volného hodnocení důkazů, ze které nevyplývá možnost se jednotlivými důkazy nezabývat, pouze jim přikládat určitý význam ve vztahu k ostatním. Úřad dle účastníka řízení nedostal požadavku objektivního zjištění věci

dle ust. § 3 správního řádu, když nevzal v potaz důkazy spočívající v prohlášení osob s bezprostřední znalostí věci, které mají vyšší důkazní hodnotu než žádosti o *leniency* připravené právními zástupci, navíc v době konání správního řízení, tedy s desetiletým odstupem od jednání, jež Úřad šetřil. Dle účastníka řízení neprovedení důkazů navržených tímto účastníkem představuje také porušení zásady rovného zacházení s účastníky řízení zakotvené v ust. § 7 správního řádu.

Námítka spočívající v chybném vymezení relevantního trhu

81. Nesprávné vymezení relevantního trhu ze strany Úřadu, tedy že se jedná o jeden trh CPT, mělo dle účastníka řízení významný vliv na právní posouzení případu. Účastník řízení předložil argumenty dokládající skutečnost, že odběratelé i výrobci CPT rozlišovali mezi jednotlivými typy obrazovek a nevnímali jednotlivé typy jako vzájemně zaměnitelné. Úřad si během správního řízení od účastníka řízení a dalších dodavatelů a odběratelů CPT vyžádal informace o struktuře trhu CPT a o podmínkách tohoto trhu, ti se přitom shodli na jeho diferencovanosti. Úřad však dle účastníka řízení k těmto informacím nepřihlédl, neodůvodnil, z jakých důvodů tak neučinil, ani nepředložil analýzu, která by podporovala jím provedené vymezení relevantního trhu. Přesto dle účastníka z důkazů shromážděných Úřadem vyplývá, že se jednotlivé typy schůzek zaměřovaly na odlišné velikosti a typy CPT a že se jich účastnili jiní soutěžitelé. Takový postup je prý v rozporu s požadavky vyplývajícími ze zásady materiální pravdy.

Nedostatek způsobilosti jednání účastníka řízení narušit soutěž na trhu ČR

82. Dle účastníka řízení Úřad vůči tomuto účastníku, jež na trhu ČR nepůsobil, neprokázal způsobilost předmětného jednání vyvolat protisoutěžní cíl či účinky v ČR, ani že cílem schůzek soutěžitelů, kterých se tento účastník údajně účastnil a které se konaly v Asii, což Úřad nezpochybnil, bylo narušení soutěže v ČR. Aby Úřad dostal požadavkům testu formulovaného SDEU, musel by prý prokázat, že výrobci CPT „*koordinovali ceny, které byly účtovány jejím zákazníkům v [ČR]*“. Účastník řízení se domnívá, že se Úřad nezabýval otázkou geografického rozsahu údajné dohody a uvádí skutečnosti na podporu svého závěru o nedostatečném prokázání účinků údajného protisoutěžního jednání účastníka řízení na trhu ČR.

Námítka nedostatečného prokázání účasti účastníka řízení na údajné cenové dohodě

83. K výše uvedenému navíc účastník řízení namítá nedostatečné prokázání ze strany Úřadu, že by se tento účastník podílel na protisoutěžním jednání v ČR. Účastníkovo zapojení do kartelu Úřad dovodil z jeho účasti na schůzkách konaných v Asii, orientovaných pouze na asijský trh. Z napadeného rozhodnutí dle účastníka nevyplývá, že by se tento účastnil jediné schůzky s konkurenty v Evropě. Přesto ho Úřad shledal vinným ze zapojení do protisoutěžního jednání vůči ČR, aniž by předložil důkazy o propojení jednotlivých schůzek¹⁷, jejich vzájemného doplňování a spojení pro společný cíl.

¹⁷ Tj. European Glass Meetings, Asian Glass Meetings, SML Meetings a ASEAN Meetings.

84. Účastník řízení namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany Úřadu, tento správní orgán prý měl posuzovat odlišnost geografických¹⁸ či výrobních¹⁹ trhů, neboť tato skutečnost je považována za obzvláště významnou pro rozhodnutí o tom, zda se jedná o samostatné delikty, nebo o jedno komplexní protisoutěžní jednání. Úřad prý rovněž neprokázal, že účastník řízení věděl nebo jakkoli přispěl k jakékoli dohodě vztahující se k evropskému nebo českému trhu, ačkoli dle účastníka řízení z ustálené judikatury vyplývá, že tato vědomost či povinnost být si vědom, že se soutěžitel „svou účastí na dotčené dohodě začlenil do celkové kartelové dohody“, představuje významnou skutečnost, aby mohla být jeho účast na kartelové dohodě rozhodnutím potvrzena. Úřad dále neprokázal ani vinu tohoto účastníka tak, aby o ní nebyly důvodné pochybnosti.

Námítka nesprávného určení výše pokuty

85. Účastník řízení namítá nesprávný způsob výpočtu výše pokuty, který dle jeho názoru není v souladu se Zásadami či Pokyny, konkrétně s ust. odst. 18 Zásad, že Úřad vychází z obratu dosaženého konkrétním soutěžitelem z prodeje zboží či služeb, jichž se narušení přímo nebo nepřímo dotýká, na relevantním trhu. Účastník řízení v souvislosti s tímto namítá, že on žádného obratu na území ČR nedosahoval, přesto ho Úřad začlenil do řízení a to prý zcela účelově, což je dle jeho názoru podpořeno také způsobem výpočtu pokuty, kdy Úřad místo uvážení konkrétního podílu soutěžitelů na CRT trhu rozdělil obrat dosažený pouze některými z účastníků mezi ostatní soutěžitele rovným dílem. Takový postup považuje účastník řízení za nepřípustný, vůči němu diskriminační a porušující zásady správního trestání.
86. Výtky směřují také k 15% navýšení pokuty z důvodu údajného opakovaného typově shodného porušení zákona, spatřovaného v údajném podílu účastníka řízení na kartelu ve věci *PISU*²⁰. Z judikatury českých nejvyšších soudů a ESLP vyplývá požadavek aplikace zásad soudního trestání i na oblast správního trestání, správní orgán je navíc vázán zásadou zákonnosti²¹, tzn. že správní orgán musí respektovat zákonná pravidla při posuzování trestnosti a trestání za trestné činy. Výklad recidivy, jak jej provedl Úřad, je dle účastníka řízení nepřípustný, neboť o recidivě možno mluvit v případě pokračování či opakovaného spáchání typově shodného deliktu, za který již byl pachatel odsouzen, a takové rozhodnutí již nabylo právní moci. Účastník řízení tvrdí, že se předmětné jednání uskutečnilo ve stejné době nebo ještě před tím, než měl podle Úřadu účastník řízení porušit zákon ve věci *PISU*. Dle účastníka řízení proto v tomto případě nebyly splněny požadavky pro aplikaci přitěžující okolnosti z důvodu recidivy účastníka řízení, navíc se tento domnívá, že Úřad porušil zásadu zákonnosti, když svévolně posoudil údajné porušení soutěžního práva jako recidivu.
87. Účastník řízení, po seznámení se s rozklady společností Panasonic a MTPD zjistil, že stále existuje a funguje společnost LPD, která se dle zjištění Úřadu účastnila údajné

¹⁸ Rozhodnutí Komise COMP/38.823, ve věci *Elevators and Escalators*, OJ [2008] C 75/19, odst. 555.

¹⁹ Společné případy T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, *Tokai Carbon a.o. proti Komisi*, [2005] ECR II-10*, odst. 119 a 124 (vlastností, ceny a charakteristik).

²⁰ Rozhodnutí Úřadu č.j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310.

²¹ Jak je stanoveno v ust. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny.

cenové dohody. Úřad dle účastníka vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, když vůči této společnosti správní řízení zastavil, navíc tato skutečnost vedla k chybě při výpočtu pokuty. Existence dalšího účastníka řízení, kterého měl Úřad za jeho jednání postihnout, dle účastníka řízení dokazuje, že způsob výpočtu, jak jej Úřad provedl, neodráží podmínky na trhu ani prospěch, kterého jednotliví soutěžitelé měli v důsledku údajné dohody dosáhnout. Toho by se prý nebylo stalo, kdyby Úřad pokutu vypočetl správně, tedy proporcionálně k pozici účastníků na relevantním trhu. Účastník řízení se shoduje s účastníky Panasonic a MTPD, že uložená pokuta je z těchto důvodů nezákonná a nepřezkoumatelná.

Petit rozkladu

88. Účastník řízení z důvodů výše uvedených navrhuje předsedovi Úřadu napadené rozhodnutí v části týkající se společnosti Toshiba zrušit a správní řízení sp. zn. S 13/2009 v části týkající se společnosti Toshiba zastavit.

IV. Řízení o rozkladu

89. V souladu s § 86 odst. 2 správního řádu zaslal správní orgán prvního stupně jednotlivým účastníkům řízení stejnopisy podaných rozkladů včetně jejich doplnění a vyzval je, aby se k nim vyjádřili. Tohoto svého práva využili účastníci řízení, společnosti Philips, LG Electronics a Samsung.
90. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

V. Přezkum napadeného rozhodnutí

91. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladech, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.
92. Účastníci řízení brojili proti napadenému rozhodnutí na základě v podstatě též argumentace, jakou snesli již v rámci prvoinstančního správního řízení. Z napadeného rozhodnutí se podává, že se správní orgán prvního stupně námitkami účastníků pečlivě zabýval, přičemž své úvahy a navazující závěry promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem. Žádnou z námitek účastníků řízení obsažených v rozkladech či jiných podaných směřujících proti napadenému rozhodnutí nepovažuji za důvodnou vzhledem k níže uvedeným skutečnostem a úvahám.

Ne bis in idem

93. Účastníci řízení se domnívají, že prvostupňový orgán nebyl oprávněn zahájit správní řízení a následně vydat rozhodnutí ve věci, když protiprávní jednání účastníků řízení mající týž skutkový základ již bylo v době zahájení řízení posuzováno Komisí ve věci *TV and Computer Monitor Tubes*, COMP/39.437. Uvedené námitky nelze přisvědčit.
94. Jsem toho názoru, že i v případě protisoutěžního jednání trvajících jak v době před tak po vstupu České republiky do Evropské unie byl správní orgán prvního stupně oprávněn postihnout přinejmenším protisoutěžní jednání s *účinkem* (dopadem) a *následkem*²² toliko na českém trhu, které vstupu předcházelo. Komise totiž za žádných okolností nemůže posuzovat a případně sankcionovat protisoutěžní jednání, jehož účinky se projevily mimo geografický rámec společného trhu a tak i zcela mimo její jurisdikci (jako je tomu v případě ČR před 1. 5. 2004).
95. Na tom nemůže změnit ničeho ani trestněprávní teorie trvajících deliktu jako jednoho skutku. Jak přílehavě judikoval NSS ve vztahu k typově totožné právní věci (tedy identický skutkový základ jednání procházejícího obdobím před vstupem i obdobím po vstupu do EU, nadto v tomto případě již bylo protisoutěžní jednání posuzované Úřadem dokonce sankcionováno Komisí²³) v rozsudku č.j. 2 Afs 93/2008 – 920 ze dne 10. 4. 2009 ve věci *PISU*²⁴, cit.:

*„Nemůže-li komunitární orgán podle komunitárního předpisu postihnout jednání, ke kterému došlo na našem území před vstupem do EU, nelze dospět k závěru, že nemůže být postiženo ani národním soutěžním úřadem proto, že se jedná o trvajících delikt. Je vyloučeno, aby rozhodná část protisoutěžního jednání zůstala nepostižena jen proto, že jednání prochází obdobím před vstupem i obdobím po vstupu do EU a že jde o jednání deliktů podle národní i komunitární právní úpravy. **Trestněprávní teorie trvajících deliktu jako jednoho skutku je v daném případě prolomena ukončením výhradní národní jurisdikce.**“*

96. Bezvýjimečně tedy platí, že Úřad disponuje pravomocí učinit předmětem řízení a popřípadě i postihnout protisoutěžní jednání s účinky v ČR trvajících před i po vstupu ČR do EU, a to dokonce za situace, kdy již bylo sankcionováno Komisí.²⁵
97. K porušení zásady *ne bis in idem* nemůže ve výše popsaných souvislostech dojít, neboť i) se nejedná o posouzení téhož, tedy absentuje prvek *idem*, přičemž ii) absentuje i prvek *bis* tedy dvojitý posouzení, jak bude blíže vyloženo v následující části odůvodnění tohoto rozhodnutí

²² Jak účinek tak následek soutěžního deliktu je na tomto místě pojímán v trestněprávním smyslu

²³ Řízení *TV and Computer Monitor Tubes*, COMP/39.437 vedené Komisí přitom nebylo doposavad skončeno

²⁴ Kterým bylo zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Ca 22/2007-489 ze dne 25. 6. 2008, jehož se účastníci dovolávají

²⁵ Srov. bod 272 napadeného rozhodnutí

Prvek idem a související otázky

98. Co se týče prvku *idem*, poukazují na právní názor vyslovený SDEU v rozsudku C-397/03 *Archer Daniels Midland* ze dne 18. 5. 2006 v bodu 69., kde bylo jasně deklarováno, že cit.:

*„...pokud se sankce uložená ve třetím státě vztahuje pouze na provedení nebo účinky kartelové dohody na trhu tohoto státu a sankce Společenství se vztahuje pouze na provedení nebo účinky kartelové dohody na trhu Společenství, **nejedná se o totožnost skutkových jednání...**“.*

99. Tvzení Toshiba, že Komise i Úřad posuzují totožné jednání a totožné následky je tak liché a vyrácené.

100. Komunitární soudy ostatně konstantně po celou dobu své existence judikují, že v případě, kdy byl mezinárodní kartel sankcionován v nečlenském státě pro porušení soutěžních předpisů tohoto nečlenského státu (tedy jsou postihovány účinky na trhu v nečlenském státě, jakým ČR byla až do 1. 5. 2004), přičemž posléze je tento mezinárodní kartel sankcionován Komisí pro porušení komunitárních pravidel (tedy jsou postihovány účinky na společném trhu), nelze ve vztahu k postupu Komise zásadu *ne bis in idem* aplikovat (bod 28 rozsudku SDEU C-328/05 ze dne 10. 5. 2007 ve věci *SGL Carbon AG*).

101. SDEU ve výše zmíněném rozsudku uvedl, že pro mezinárodní kartely je charakteristický postih ze strany více jurisdikcí nečlenských států na jejich příslušných územích (bod. 25, srov. dále např. bod 28. rozsudku SDEU C-308/04 ve věci *SGL Carbon*, bod 52 rozsudku SDEU C-289/04 *Showa Denko*).

102. Česká republika v době před přistoupením představuje ve vztahu k EU *třetí (nečlenský) stát*. Jak bylo podáno shora, současné členství v EU ani trestněprávní doktrína takový závěr neprolamují. Komunitární jurisdikce je vždy spojena s určitým časem a územím. Jednání, k němuž došlo před přistoupením České republiky k Evropské unii, nemůže být jednáním, které by se okamžikem vstupu stalo jednáním podléhajícím zpětně komunitární jurisdikci. Nová jurisdikce (komunitární), se na národní území vztahuje až po přístupu k EU.

103. Na tomto místě opětovně poukazují na závěry NSS vyřčené v rozsudku č.j. 2 Afs 93/2008 – 920 ze dne 10. 4. 2009 ve věci *PISU* cit.:

*„Pro posouzení, zda v dané věci došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, považuje Nejvyšší správní soud za rozhodující, že **k podstatné části jednání porušujícímu ust. § 3 odst. 1 ZOHS, za které byla žalovaným uložena pokuta, došlo v době před přistoupením České republiky k Evropské unii. (...) Z užitých odborných pramenů však nelze dovodit, že delikt lze posoudit jako trvajícím napříč různými jurisdikcemi. Každá jurisdikce je přitom spjata s určitým geografickým územím. Jednání, k němuž došlo před přistoupením České republiky k Evropské unii, není jednáním, které by se okamžikem vstupu stalo jednáním***

podléhajícím zpětně komunitární jurisdikci. Nová jurisdikce (komunitární), se na národní území vztahuje až po přístupu k EU.“

104. Ohledně námítky Chungwa (obdobnou námítku vznesl i Philips), že jeden skutek nelze rozdělit na dva jen na základě skutečnosti, že Česká republika dne 1. 5. 2004 vstoupila do EU, odkazují na týž rozsudek. NSS jasně deklaroval, že

„změna jurisdikce spojená s přistoupením země k EU ukončila protisoutěžní jednání, k němuž do té doby docházelo na národním území, a které podléhalo výlučně národní jurisdikci a mohlo být postihováno výlučně dle vnitrostátní úpravy (ZOHS). Okamžik vstupu také nijak nebrání tomu, aby národní úřad toto jednání postihl, pokud neuplynuly lhůty, v nichž tak může učinit. Nejde tedy o svévolné vytržení části trvajících deliktů žalovaných a tudíž ani o dvojí postih téhož jednání podle čl. 50 Charty základních práv a svobod, jak tvrdí krajský soud. Z tohoto hlediska se nemůže jednat ani o porušení čl. 40 odst. 5, stejně tak jako nepřichází v úvahu aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

105. Citovaný rozsudek dává jednoznačnou odpověď i na otázku, zda za výše popsaných okolností stíhá Úřad povinnost aplikovat Nařízení, jak tvrdí účastníci. NSS deklaroval, že cit.:

„Je pravdou, že okamžikem vstupu do EU je posuzované protisoutěžní jednání již kvalifikováno podle čl. 81 Smlouvy ES a pro případ možného střetu národní a komunitární jurisdikce stanoví Nařízení č. 1/2003 v čl. 11 odst. 6, že zahájením řízení ze strany Komise za účelem přijetí rozhodnutí podle kapitoly III, ztrácejí orgány pro hospodářskou soutěž členských států příslušnost používat články 81 a 82 Smlouvy. (...) Pokud tedy Komise zahájila řízení, nesmí národní úřad zahájit řízení za účelem aplikace čl. 81 Smlouvy ES proti stejným dohodám nebo jednáním stejných společností na stejném relevantním geografickém trhu a trhu zboží. To se však týká pouze řízení za protisoutěžní jednání, k němuž došlo po vstupu do EU, tedy tam, kde vůbec aplikace a závaznost uvedených předpisů přichází v úvahu, neboť teprve tímto okamžikem citovaná ustanovení nové členské země zavazují.“

106. S odkazem na shora uvedené konstatují, že prvostupňový orgán se zabýval aspekty protisoutěžního jednání účastníků řízení (účinky na národním trhu v době před přistoupením), které Komise nemůže posuzovat, neboť jsou mimo sféru komunitární jurisdikce. Pro tvrzení o nepřipustném posuzování téhož, či o existenci překážky *litispendence* tu tak není místa.

Prvek bis

107. Krom výše uvedeného poznamenávám, že napadené rozhodnutí přitom (ve vztahu mezi Komisí a Úřadem) představuje prvotní posouzení a postih předmětného jednání. K porušení zákazu dvojího trestání za totéž tak nemohlo vůbec dojít, ať již z hlediska Listiny či Úmluvy.

108. V trestněprávní doktríně²⁶ je zásada *ne bis in idem* traktována v dvou aspektech. Tato zásada má svůj aspekt procesněprávní a hmotněprávní, přičemž vyjadřuje zákaz někoho stíhat (procesněprávní aspekt) nebo potrestat (hmotněprávní aspekt) dvakrát za stejnou věc, aniž by bylo předcházející rozhodnutí v předepsaném řízení zrušeno.²⁷

109. Jsem toho názoru, že pro aplikace zásady *ne bis in idem* je nutná existence přinejmenším dvou po sobě jdoucích řízení. Uvedené ostatně vyplývá již ze samotné dikce čl. 4 Protokolu č.7 k Úmluvě, která zní

„Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“

110. Jak konstatoval NSS v rozsudku č.j. č.j. 5 Afs 9/2008-328 ze dne 31. 10. 2008 ve věci RWE Transgas, a.s. cit.:

„Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem, že uplatnění této zásady tedy předpokládá dvě po sobě jdoucí řízení, nikoliv jediné řízení, v němž má být udělena sankce za skutek, který naplňuje formální znaky dvou různých deliktů. Tento rozdíl je ovšem zcela klíčový nejen z pohledu judikatury Evropského soudního dvora, ale i z pohledu judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující s k čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“

111. Aby tedy mohlo dojít k „aktivaci“ čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7, musí nejdříve proběhnout „trestní“ řízení, které skončí konečným osvobozujícím nebo odsuzujícím rozhodnutím (první řízení). Konečné osvobozující nebo odsuzující rozhodnutí poté brání, aby dotčená osoba byla znovu stíhána nebo potrestána za tentýž trestný čin v jakémkoliv následném řízení (druhé řízení). Musí jít tedy o řízení dvě.²⁸

112. Cílem čl. 4 Protokolu č. 7 je tedy zabránit opakování „trestního“ řízení, které již bylo jednou pravomocně skončeno a tento článek se tudíž nepoužije, dokud není zahájeno řízení nové.²⁹

²⁶ Srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS

²⁷ KRATOCHVÍL V. a kol.: Trestní právo hmotné: obecná část. Brno: Masarykova univerzita, 1996, str. 23

²⁸ Müller proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2006, stížnost č. 12555/03, § 31; Hauser-Sporn proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 12. 2006, stížnost č. 37301/03, § 42; Xheraj proti Albánii, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 7. 2008, stížnost č. 37959/02, § 70; viz blíže TRECHSEL, S.: Human Rights in Criminal Proceedings. Oxford: Oxford University Press, 2006, str. 388-391

²⁹ Gradinger proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 10. 1995, stížnost č. 15963/90, § 53 (české shrnutí dostupné in BERGER, V.: Judikatura Evropského soudu pro lidská práva. IFEC: Praha, 2006, str. 345 - 347); Maier proti Rakousku, rozhodnutí o částečné přijatelnosti ze dne 5. 12. 2002, stížnost č. 70579/01; Göktan proti Francii, rozsudek ze dne 2. 7. 2002, stížnost č. 33402/96, § 42, § 49 - § 50

113. Opakovanost (zdůrazňuji, že nikoli paralelnost) stíhání či trestu je podle samotného Evropského soudu pro lidská práva dokonce klíčový aspekt celého čl. 4 Protokolu č. 7.³⁰

114. Jiný závěr nelze dovodit ani z hlediska českého ústavního pořádku. V něm je zásada *ne bis in idem* zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny, který stanoví:

„Nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků.“

115. I Listina tedy logicky předpokládá posloupnost řízení a sankcí. Z ustálené judikatury Ústavního soudu³¹ vyplývá, že

„smyslem a účelem ústavní zásady ne bis in idem je zabránit opakovanému stíhání trestně odpovědné osoby za stejné faktické jednání“.

116. I podle Ústavního soudu je tedy opakovanost stíhání či trestu nezbytným předpokladem pro aktivaci zásady *ne bis in idem* zakotvené v čl. 40 odst. 5 Listiny. Z tohoto důvodu se ani čl. 40 odst. 5 Listiny na projednávaný případ (analogicky k čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě) nevztahuje.

117. S ohledem na výše řečené deklaruji, že zásada *ne bis in idem* je na projednávanou věc neaplikovatelná.

Oznámení o zahájení

118. Toshiba namítá, že správní řád u kategorie účastníků podle § 27 odst. 1 písm. b), za něhož se považuje, nepřipouští jiný způsob zahájení řízení než oznámením dle § 46 odst. 1.

119. V první řadě odkazuji na body 242, 243 a 299 napadeného rozhodnutí, kde prvostupňový orgán výše uvedené tvrzení Toshiba přezkoumatelným a trefným způsobem vypořádal.

120. Správní orgán prvního stupně správně konstatoval, že správního řízení vedené z moci úřední s více účastníky je zahájeno oznámením zahájení řízení prvním z nich.³² Skutečnost, že Toshiba byla zpravena o probíhajícím řízení později, zahájení řízení

³⁰ Nikitin proti Rusku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 7. 2004, stížnost č. 50178/99, § 35

³¹ usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 6/03, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 18, usnesení č. 18, str. 573 a násl.; souladně nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 1995, sp. zn. IV. ÚS 81/95, publ. pod č. 32/1997 Sb.; či nález pléna Ústavního soudu ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 13, nález č. 19, str. 131 a násl.

³² § 46 odst. 2 správního řádu, viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: Polygon, 2006, s. 320

z logiky věci neovlivňuje. Přitom ve správním řízení zahajovaném *ex officio* s více účastníky (obzvláště se mnoha zahraničními subjekty) bude taková situace pravidlem.

121. Aplikace § 47 odst. 2 správního řádu ve výše popsaném případě potvrzuje i odborné literatura, přestože toto ustanovení primárně dopadá na toho, *kdo se stal účastníkem až po zahájení řízení*, cit.:

*„Osoby, o kterých se správní orgán až dodatečně, že jsou rovněž účastníky řízení, nebo se jimi stanou teprve později, musí samozřejmě podle § 47 odst. 2 bezodkladně informovat také.“*³³, či cit.:

*„Ustanovení § 47 odst. 2 se z povahy věci vztahuje i na ty situace, kdy správní orgán při zahájení řízení o určité osobě nevěděl, že je účastníkem, a tuto skutečnost se dozvěděl, resp. ji zjistil až v průběhu řízení; v takovém případě ji musí bezodkladně poté, co tuto skutečnost zjistí, uvědomit o tom, že řízení probíhá (nejde tak o osobu, která se stala účastníkem řízení až po zahájení řízení).“*³⁴

122. Závěrem poukazuji na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Af 46/2010-337 ze dne 4. 11. 2010, v němž bylo k nyní probíhajícímu řízení (sp. zn. S 13/2009/KD) soudem deklarováno, cit.:

*„Zdejší soud tedy z pohledu právně souzené věci za podstatnou považuje skutečnost, že žalovaný je oprávněn takové správní řízení typově vést (jde o řízení *ex offio* zahájené a vedené se žalobcem pro podezření z porušení § 3 odst. 1 předchozího ZOHS a ZOHS), že **toto konkrétní správní řízení bylo řádným procesním postupem zahájeno** a že jednotlivá ustanovení ZOHS žalovanému umožňují, aby za účelem úplného zjištění stavu věci shromažďoval podklady svého rozhodnutí.“*

123. Odkázat lze i na unijní judikaturu. SDEU dovodil, že prodlení v oznámení zahájení řízení ze strany Komise účastníkům řízení nepředstavuje porušení základních práv³⁵ (přístup unijních soudů k základním právům a omezení procesních práv účastníků viz níže).

124. Vzhledem k výše uvedenému uzavírám, že v otázce zahájení správního řízení s Toshiba, nespátřuji ničeho, co by bylo lze prvostupňovému orgánu vytknout.

Deklarace porušení zákona č. 63/1991 Sb.

125. Philips namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, která podle jeho názoru spočívá v tom, že správní orgán prvního stupně ve vztahu k němu nezastavil správní řízení, ačkoli již v jeho případě není možné uložit sankci. Zmíněnou námitku odmítám s ohledem na následující.

³³ Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 165

³⁴ Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: Polygon, 2006, s. 323

³⁵ C – 48/69 ICI v Commission [1972] ECR 619, [1972] CMLR 557

126. Co se týče účastníkem snesené judikatury týkající se zákona o přestupcích, plně se v tomto ohledu ztotožňuji s argumentací prvostupňového orgánu.³⁶ Zákon o přestupcích v § 20 pojmenovaném *Zánik odpovědnosti za přestupek* stanoví, že *Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích stíhá správní orgán v takovém případě *povinnost zastavit řízení*.
127. Naproti tomu *zákon žádné ustanovení o zániku odpovědnosti neobsahuje*. Jsem přesvědčen, že deklarace a zákaz protisoutěžního jednání jsou projevem odpovědnosti účastníka řízení, tedy nutnosti nést negativní důsledky svého nezákonného jednání předvídané právním řádem. V tomto smyslu *není odpovědnost účastníka řízení limitována* lhůtou, jež by omezovala Úřad v jeho povinnosti deklarovat a zakázat porušení zákona.
128. Podle § 7 odst. 1 zákona platí, že *Zjistí-li Úřad v řízení ve věcech podle § 3 až 6, že byla uzavřena zakázaná dohoda, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede a tímto rozhodnutím plnění dohody do budoucna zakáže*. Zákon tu hovoří o zakázané dohodě jako takové, pročež mám za to, že pod tento pojem lze subsumovat taktéž zakázanou dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. Poznávám, že konstrukce skutkové podstaty zakázané dohody je v obou zmíněných předpisech shodná.
129. Nadto stran trvajících správního deliktu platí, že pokud se část trvajících deliktu odehrála též za účinnosti nového zákona, je nutno *posoudit trvajících delikt jako spáchaný za účinnosti nového zákona*.³⁷ Jak již bylo řečeno shora, pokračování v trestné činnosti, stejně jako delikty trvajících a hromadné jsou považovány *de iure* za jediný skutek a jediný trestný čin.³⁸ Jednání účastníků řízení tak ve svém souhrnu představuje jediný správní delikt. Správní orgán prvního stupně tak byl povinen na základě § 7 odst. 1 zákona uzavření zakázané dohody mezi účastníky řízení v napadeném rozhodnutí deklarovat a tímto rozhodnutím jim plnění dohody do budoucna zakázat.³⁹
130. Ojedinělé specifikum zákona na poli právních úprav jiných správních deliktů spočívá v dichotomii pravomoci k deklaraci a zákazu protisoutěžního jednání na jedné straně a k sankcionování téhož na straně druhé. Autonomie obou zmíněných prvků odpovědnosti účastníků řízení za jimi spáchaný delikt pak vyplývá i ze samotné systematiky zákona (§ 7 odst. 1 – deklarace, zákaz jednání spadá do hlavy II DOHODY NARUŠUJÍCÍ SOUTĚŽ, zatímco § 22 odst. 2 je obsažen v hlavě VII POKUTY A OPATŘENÍ K NÁPRAVĚ).
131. Totožně jako v případě judikatury vázané na zákon o přestupcích je (pro absenci obdobného ustanovení jakým je § 7 odst. 1 zákona) nepřiléhavá argumentace Philips rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 28 Ca 145/99 ze dne 11. 12. 2000, který

³⁶ Zejm. bod 239 napadeného rozhodnutí

³⁷ Viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha : C. H. Beck, 2003, s. 24; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2008, sp. zn. 11 Tdo 250/2008

³⁸ Šámal, P., Púry, R., Rizman, S.: Trestní zákon: komentář I. díl, 6. vyd., Praha, C. H. Beck 2004, s. 25

³⁹ Viz bod 295 napadeného rozhodnutí

souvisel s aplikací zákona ČNR č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. Zmíněný soud přitom konstatoval, že cit.:

*„Jinou pravomoc než uložit sankci toto ustanovení správnímu orgánu nedává. Jestliže správní orgán zahájil řízení o uložení sankce a dospěl k závěru, že nejsou dány zákonné podmínky proto, aby sankci uložil, musí řízení bez dalšího zastavit. (...) **Správní orgán nemá zákonnou pravomoc rozhodovat samostatně o vině jako soud v trestním řízení; zákon mu dává pouze pravomoc uložit sankci, je-li naplněna skutková podstata správního deliktu. Pokud správní orgán sankci neukládá, nemá zákonnou pravomoc vydat rozhodnutí, v jehož výroku uvede, že právnická nebo fyzická osoba se dopustila jednání, jímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu. Věcné, časové a místní vymezení konkrétního protiprávního jednání má místo ve výroku správního orgánu pouze jako popis skutku, za který se ukládá správní sankce.**(...) **Městský soud v Praze je toho názoru, že pokud správní orgán rozhodl, že žalobce se dopustil protiprávního jednání jímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, aniž by za spáchání tohoto deliktu uložil zároveň i sankci, je toto jeho rozhodnutí nulitním správním aktem pro nedostatek pravomoci tímto způsobem rozhodovat.** V daném případě správní orgán jedním výrokiem deklaroval, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního deliktu a současně řízení zastavil. **Část výroku správního orgánu je proto nicotná, a protože po procesní stránce neumožňuje zákon výrokiem soudu neexistenci části rozhodnutí správního orgánu autoritativně deklarovat, nezbývá než celé rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.** Vzhledem k okolnostem věci a ke skutečnosti, že nezákonná jsou obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zrušil soud všechna tato rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 250j odst. 2 o. s. ř.).“*

132. Jak již bylo vyloženo výše, konstrukce zákona v § 7 odst. 1 ve spojení s § 22 odst. 2 předvídá samostatné výroky, a to i) výrok o deklaraci zakázané dohody (ekvivalent výroku o vině) a jejím zákazu *pro futuro* a ii) výrok o uložení sankci (výrok o trestu). V tomto ohledu je právní úprava zakotvená v zákoně obdobná právní úpravě obsažené v § 120 odst. 3 a § 122 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Úřad tak disponuje pravomocí samostatně rozhodnout o i) deklaraci zakázané dohody a o ii) sankci za ni ukládanou.
133. Dále opětovně odkazují na rozsudek NSS č.j. 2 Afs 93/2008 – 920 ze dne 10. 4. 2009 ve věci *PISU*. Tímto rozhodnutím bylo vůči účastníku řízení společnosti **Schneider Electric SA** v I. a II. výroku (jednalo se o dvě různé zakázané dohody) zmíněného rozhodnutí deklarováno porušení *toliko* zákona č. 63/1991 Sb. Výrokem III. Pak předseda Úřadu plnění předmětných dohod do budoucna zakázal, přičemž společnosti Schneider Electric SA nebyla uložena sankce z týchž důvodů jako Philips.
134. Pokud by totiž byla tvrzení Philips ohledně povinnosti prvostupňového orgánu zastavit řízení vzhledem k neexistenci pravomoci k uložení sankce, musel by NSS v odůvodnění svého rozsudku deklarovat *nicotnost* rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310 ze dne 26. 4. 2007 (kterým bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno) a tímto způsobem zavázat krajský soud svým právním názorem. K tomu ovšem nedošlo. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“, přitom v § 109 odst. 3 *in fine* ukládá NSS *ex officio* zkoumat případnou nicotnost rozhodnutí správního orgánu.

135. Posledně uvedené rozhodnutí předsedy je na základě odkazovaného rozsudku NSS v současné době v právní moci. Vzhledem k ústavně zakotvenému⁴⁰ imperativu chránit legitimní očekávání účastníků řízení, jsem tuto otázku ani nemohl posoudit odlišně, aniž bych nezákonným způsobem tento princip atakoval.

136. Taktéž odkazy účastníka řízení na rozsudek NSS týkající se nezákonné daňové kontroly, či rozsudek NSS č.j. 8 Afs 56/2007-479 ze dne 30. 12. 2009, je třeba považovat za nepřipadné. Krajský soud v Brně v recentním rozsudku č.j. 62 Af 46/2010-337 ze dne 4. 11. 2010 z části odmítl a z části zamítl žalobu Philips na ochranu před nezákonným zásahem, ke kterému mělo údajně dojít v rámci právě projednávané věci (správní řízení vedené Úřadem pod sp. zn. S 13/2009/KD), a konstatoval cit.:

„Skutečnost, že žalovaný není oprávněn v této konkrétní věci správní řízení vést, nevyplývá podle zdejšího soudu ani z názoru Nejvyššího správního soudu judikovaného v rozsudku ve věci sp. zn. 8 Afs 56/2007 ze dne 30. 12. 1999, jak na něj poukazuje žalobce. To, že uvedený soud judikoval, že „...účel zákona o ochraně hospodářské soutěže nemůže být naplněn pouhou deklarací nezákonného jednání porušitele a potažmo zákazem v jeho pokračování do budoucna...“, automaticky a bez dalšího neznamena, že ve věci, v níž je posuzováno jednání většího počtu soutěžitelů, z nichž ve vztahu k některému (tu k žalobci) již mohla prekludovat možnost uložení sankce, nemůže žalovaný správní řízení vůbec vést.“

137. Uzavírám, že Úřad je oprávněn deklarovat porušení zákona č. 63/1991 Sb. jednáním soutěžitele a takové jednání do budoucna zakázat. V dalším odkazuji na příslušné části napadeného rozhodnutí, kde je argumentace účastníků řízení podrobně vypořádána.

Právo na spravedlivý proces

138. Účastníci řízení snesli ve svých rozkladech celou řadu námitek brojících proti procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně v průběhu správního řízení. V souvislosti s právem na spravedlivý proces (*fair trial, procès équitable*)⁴¹ poukázaly zejména na omezený přístup spisové dokumentaci, nedostatečnost lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, porušení zákazu donucování k sebeobviňování (*nemo tenetur se ipsum accusare*).

139. Po přezkoumání procesních aspektů projednávané věci jsem neshledal nic, co by svědčilo o deficitu napadeného rozhodnutí jak z hlediska jeho souladu s právními předpisy, tak z hlediska věcné správnosti. K uvedenému závěru jsem dospěl na základě níže uvedených skutečností a úvah.

⁴⁰ Viz čl. 1 Ústavy, § 2 odst. 4 správního řádu

⁴¹ Zejm. čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Právo na obhajobu (přístup ke spisu)

140. Účastníci řízení spatřují porušení práva na obhajobu především v omezeném přístupu k některým částem spisové dokumentace, konkrétně k *leniency* žádosti Samsung a Chunghwa.
141. Ohledně zdůvodnění namítaného postupu správního orgán prvního stupně v souvislosti s nahlížením do spisu, odkazují na odpovídající části napadeného rozhodnutí.⁴²
142. Jak konstatoval prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí⁴³, po vydání Výhrad k dohodě 31. 5. 2010 byly všem účastníkům zpřístupněny veškeré podklady napadeného rozhodnutí včetně *leniency* žádostí (část z nich ovšem v režimu § 38 odst. 6 správního řádu).⁴⁴
143. V první řadě deklaruji, že právo účastníků nahlížet do spisové dokumentace bylo sice omezeno, ovšem stalo se tak v souladu s podmínkami předvídanými v § 38 odst. 6 správního řádu.
144. I kdyby byla tvrzení účastníků správná a správní řízení by bylo stíženo vadou, jsem přesvědčen, že se nejedná o procesní pochybení, o němž by bylo lze mít důvodně za to, že mohlo mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy⁴⁵, potažmo na jeho věcnou správnost (viz níže).
145. Účel procesních oprávnění účastníků v řízení o jiných správních deliktech totiž směřuje k naplnění principů spravedlivého procesu. Požadavky *fair* procesu byly podle mého mínění v projednávané věci bezesbytku naplněny. Účastníci řízení byli řádným způsobem seznámeni s podklady pro rozhodnutí, a to včetně podkladů označených za jejich obchodní tajemství, přičemž jim byl poskytnut adekvátní prostor k vyjádření se k podkladům, důkazním návrhům apod.
146. Výše uvedené potvrzuje i judikatura NSS. Kupříkladu v rozsudku Čj.: 8 Afs 21/2009 – 243 ze dne 26. 2. 2010 (uveřejněno pod pořadovým č. 2073/2010 ve Sbírce rozh. NSS) bylo judikováno cit.:

„Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Je vhodné doplnit, že obdobnou právní úpravu obsahoval i § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967, a lze proto v této souvislosti vycházet i z judikatury vztahující se k předchozí procesní úpravě správního řízení. Jak konstatoval již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 6 A 175/94 (SoJ. 98, 13: 395) smyslem § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním

⁴² Bod 215

⁴³ Bod 217

⁴⁴ Viz § 21 odst. 10 zákona

⁴⁵ Viz § 89 odst. 2 správního řádu

rozhodnutí mohl uplatnit vůči svědkům, znalcům, pravosti listin, úplnosti důkazní situace atd., své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 46 správního řádu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, čj. 5 A 152/2002-41, konstatoval, že „smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

(...)

Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.

147. Ostatně situace, kdy účastník řízení disponoval právy s tímto postavením spojenými, byla vlastní dřívější právní úpravě tykající se fakultativního oprávnění Úřadu přiznat postavení účastníka řízení i osobě, jejíž práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím Úřadu vydaným podle zákona podstatně dotčeny, pokud tato osoba před ukončením řízení o přiznání postavení účastníka řízení Úřad požádá.⁴⁶ K tomu odkazují na rozsudek NSS č.j. 2 A 11/2002 – 227 ze dne 21. 10. 2004, jehož právní věta publikovaná ve Sb.NSS pod č. 463/2005 zní, cit.:

*„Právní úprava zakotvená v § 21 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže je odlišná od obecné definice účastníka řízení podle § 14 správního řádu, neboť tam se jím stává i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. Osoba v takovém procesním postavení je účastna na právech plynoucích mj. z ustanovení § 33 správního řádu od počátku, neboť správní orgán o tom žádné rozhodnutí nevydává až do doby, než bude rozhodnutím odmítnuto postavení účastníka řízení. Úprava v zákoně o ochraně hospodářské soutěže je založena na zcela opačném postupu, totiž že osoba, která se chce účastnit řízení u Úřadu, nejprve musí o přiznání postavení účastníka řízení požádat a stává se jím se všemi právy a povinnostmi z toho plynoucími až poté, kdy je jí takové postavení přiznáno. **Po tu dobu není účastníkem probíhajícího správního řízení, a nemá tedy možnost využívat oprávnění, jimiž je nadán toliko účastník řízení. Není přítom na místě zahajovat samostatné správní řízení, neboť jde o procesní rozhodnutí, jež Úřad v průběhu řízení a pro účely takového řízení činí.**“*

148. Tu poznamenávám, že restrikce (zákaz pořizování výpisů a kopií) plynoucí z § 38 odst. 6 správního řádu byla i vztahu k podkladům chráněným jako obchodní tajemství prolomena.⁴⁷

149. Společnost Samsung většinu spisového materiálu, který označila za své obchodní tajemství, od 12. 7. 2010 zpřístupnila. Ve vztahu k této dokumentaci tak bylo účastníkům řízení umožněno rovněž pořizování výpisů, či kopií.

150. Společnost Chunghwa naložila s částí spisové dokumentace představujícím její obchodní tajemství (č. I. 3242-4973 spisu sp. zn. S 13/2009/KD - zápisy ze

⁴⁶ § 21 odst. 1 zákona ve znění účinném do 1. 6.2004

⁴⁷ Ovšem nikoliv ke všem podkladům tohoto charakteru, srov. Body 218 až 221

schůzek) ve smyslu § 18 obchodního zákoníku, když podmínila pořizování výpisů, či kopií tím, že se účastníci řízení písemně zaváží k užití těchto podkladů pouze v rámci předmětného správního řízení, příp. v rámci navazujícího soudního řízení o správní žalobě. Sluší se poznamenat, že uvedenou klausuli účastníci řízení akceptovali bez výjimky. Standard jejich procesních oprávnění tak byla posílen nad zákonný rámec.

151. Oba žadatelé v souladu s § 21 odst. 11 zákona předložili předmětnou dokumentaci též ve formě výtahu, který obchodní tajemství neobsahuje, či s odstraněným obchodním tajemstvím.
152. Jak bylo řečeno výše, účastníkům byly zpřístupněny veškeré podklady pro rozhodnutí a poskytnuta možnost se k nim před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit, popřípadě navrhnout doplnění dokazování.
153. Konstatuji, že procesní oprávnění účastníků spadající pod princip „rovnosti zbraní“ (*equality of arms*) jako záruku spravedlivého procesu, nebyla ve správním řízení dotčena. Nemohlo tak dojít ani ke krácení účastníků v jejich ústavně zaručeném právu na obhajobu. Zmíněné vyplývá z rozsahu i obsahu účastníky předložených vyjádření.
154. Na tomto místě podpůrně odkazuji na rozsudek Tribunálu⁴⁸, v němž zazněla trefná poznámka cit.:

„Přístup ke spisu není účelem sám o sobě, ale je koncipován jako záruka práv na obhajobu. Tak je přístup do spisu neoddělitelně spjat a podmíněn principy představované právy na obhajobu.“

155. V Oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES, článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (2005/C 325/07), je v čl. 26 zakomponován následující normativ: *Před tím než Komise oznámí prohlášení o námitkách dle ustanovení zmíněných v odstavci 1, nemají strany nárok na přístup do spisu.* Ochrana základních lidských práv ze strany unijních soudů je přiblížena níže (v podstatě se jedná o obdobný standard dovozovaný ESLP na základě Evropské úmluvy).
156. Dále podle věci T-353/94 Postbank NV, odstavec 87 jsou obchodními tajemstvími *„informace, jejichž nejen sdělení veřejnosti, ale také pouhé předání osobě jiné než té, která informace poskytla, může vážně poškodit zájmy posledně jmenované strany.“* Z čl. 27 odst. 2 NAŘÍZENÍ RADY (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy plyne, že Při řízení musí být plně dodržováno právo dotyčných stran na obhajobu. Musí mít právo

⁴⁸ T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 and T-104/95, ze dne 15. 3. 2000 ve věci *Cimenteries CBR SA a další v Komise*. bod 156

nahlížet do spisu Komise, s výhradou oprávněného zájmu podniku na ochraně jejich obchodního tajemství.

157. Závěrem tohoto bodu konstatuji, že prvostupňový orgán konstruoval zjištěný skutkový stav na půdorysu výše podaných postulátů spadajících pod pojem spravedlivého procesu. Jelikož procesní práva účastníků spadající pod právo na obhajobu (rovnost zbraní) nebyla zkrácena, pročez mi nezbyvá, než jeho procesní postup aprobovat,

Právo na obhajobu (lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí)

158. Též s tvrzením Toshiba o nedostatečné délce lhůty pro vyjádření se k podkladům se nemohu ztotožnit.

159. Předně o neopodstatněnosti této námitky svědčí fakt, že ostatní účastníci proti totožné délce lhůty k vyjádření se k podkladům ve svých rozkladech nebrojili.

160. Dále pro vyjádření k podkladům rozhodnutí byla všem účastníkům výše uvedeného správního řízení stanovena jednotně lhůta 15 dnů ode dne seznámení s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tak respektoval požadavky na něj kladené § 7 odst. 1 správního řádu (zásada rovného zacházení a nediskriminace účastníků při uplatňování jejich procesních práv).⁴⁹

161. *De lege lata* ostatně platí (po novele č. 155/2009 Sb., viz § 21b), že minimální lhůta pro návrhy účastníků na doplnění dokazování činí 14 dnů.

NSS v tomto ohledu v rozsudku č.j. 6 A 15/2000 – 63 ze dne 4. 2. 2004 (Sb.NSS pořadové č. 186/2004), deklaroval cit.:

„Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je dát účastníku řízení ve fázi předcházející vydání rozhodnutí možnost vznést výhrady k podkladům, které rozhodující správní orgán pro své rozhodnutí shromáždil, a ke způsobu jejich opatření. Jestliže měl žalobce možnost do spisu nahlížet a této možnosti v krátkém časovém odstupu před vydáním rozhodnutí i využil, měl i možnost navrhnout doplnění podkladů, a nebyl tedy na svých právech zkrácen.“

162. Uzavírám, že prvostupňový orgán při stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nepochybil.

Právo neobviňovat sama sebe

163. Philips se domnívá, že si Úřad v rámci zjišťování skutkového stavu nezákonně opatřil podklady pro rozhodnutí. Vzhledem k dále podanému mi nezbyvá než toto tvrzení odmítnout jako liché.⁵⁰

⁴⁹ V podrobnostech viz 245 až 247 napadeného rozhodnutí

⁵⁰ Srov. body 235 a 236 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazuji

164. V první řadě z napadeného rozhodnutí plyne, že informace vyžádané od Philips netvoří podklad rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně o ně neopřel svá skutková zjištění.
165. Dále poukazují na judikaturu unijních soudů, kterou bylo argumentováno již v napadeném rozhodnutí. Především, že i když EU není doposud signatářem Evropské úmluvy, přesto *ustálená* unijní judikatura považuje základní práva za nedílnou součást obecných právních zásad, jejichž dodržování unijní soudy zajišťují.⁵¹
166. Tribunál ve svém rozsudku *Rozsudek ve věci Mannesmannröhren-Werke*, v odst. 60, 65 až 67 ve vztahu k zákazu sebeobviňování zakotveného v Evropské úmluvě⁵² uvedl, cit.:

„Podle ustálené judikatury však jsou základní práva nedílnou součástí obecných zásad práva, jejichž dodržování soudce Společenství zajišťuje (viz zejména posudek Soudního dvora 2/94 ze dne 28. března 1996, Recueil, s. I-1759, bod 33, a výše uvedený rozsudek Kremzow, bod 14). Za tímto účelem Soudní dvůr a Soud vycházejí z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. ÚLPZS má v tomto ohledu zvláštní význam (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. května 1986, Johnston, 222/84, Recueil, s. 1651, bod 18, a Kremzow, uvedený výše, bod 14). Mimoto podle čl. F odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (nyní čl. 6 odst. 2 EU) „Unie ctí základní práva zaručená [ÚLPZS] a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství“.

(...)

Ustálená judikatura však uznává, že za účelem zachování užitečného účinku čl. 11 odst. 2 a 5 nařízení č. 17 je Komise oprávněna zavázat podnik k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby jí předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protisoutěžního chování vůči němu samotnému nebo vůči jinému podniku (rozsudky Soudního dvora Orkem, bod 34, ze dne 18. října 1989, Solvay v. Komise, 27/88, Recueil, s. 3355, zveřejnění shrnutí, a Société Générale, bod 74).

Přiznání absolutního práva nevypovídat, jehož se domáhá žalobkyně, by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu podniků, a představovalo by pro Komisi neodůvodněnou překážku v plnění jejího poslání dbát na dodržování pravidel hospodářské soutěže na společném trhu, které je jí svěřeno článkem 89 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 85 ES).

Z toho plyne, že podniku, jenž je adresátem rozhodnutí o žádosti o informace ve smyslu čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17, lze přiznat právo nevypovídat jen do té míry, do jaké by byl nucen poskytnout odpovědi, které by ho dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, které přísluší prokázat Komisi (rozsudek Orkem, bod 35).

(...)

Je však třeba zdůraznit, že právo Společenství uznává základní zásadu dodržování práva na obhajobu, jakož i zásadu práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Soudního dvora

⁵¹ Např. rozsudek Soudního dvora ze dne 29. května 1997, ve věci *Kremzow* (C-299/95, Recueil, s. I-2629, bod 14)

⁵² A to implicitně, viz čl. 6 odst. 1 a odst. 2

Baustahlgewebe v. Komise, uvedený výše, bod 21, a rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, Recueil, s. I-1935, bod 26). Právě za použití těchto zásad, které specificky v právu hospodářské soutěže, o něž v projednávané věci jde, nabízejí ochranu rovnocennou ochraně zaručené článkem 6 ÚLPZS, přiznaly Soudní dvůr a Soud adresátům žádostí vydaných Komisí podle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17 právo omezit se na zodpovězení čistě skutkových otázek a předávat pouze již existující vyžádané listiny a dokumenty.“

167. V rozsudku T-260/02, T-259/02 ze dne 14. 12. 2006 ve věci *Raiffeisen Zentralbank Österreich* v bodu 543, je ve vztahu k projednávané věci přílehlavě deklarováno, že cit.:

*„Co se týče otázky, zda se Komise dopustila pochybení tím, že tvrdila v bodě 546 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že předání dokumentů v odpověď na žádosti o informace nebylo učiněno dobrovolně, je nutno připomenout, že pro zachování užitečného účinku čl. 11 odst. 2 a 5 nařízení č. 17 má Komise právo uložit podniku, aby poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutkových okolností, které mu mohou být známy a aby jí podle potřeby předal dokumenty s nimi související, které má v držení, i když mohou proti němu nebo jinému podniku sloužit k prokázání existence protisoutěžního jednání (rozsudek *Orkem v. Komise*, bod 539 výše, bod 34, rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, *Komise v. SGL Carbon*, C-301/04 P, Sb. rozh. s. I-5915, bod 41, a rozsudek *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, bod 539 výše, bod 65).“*

168. Právě zmíněné pojmání zákazu sebeobviňování považuji za kompaktní s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“). ESLP v rozsudku *Jalloh proti Německu* ze dne 11. července 2006 ve věci stížnosti č. 54810/00 jasně judikoval (bod 102), že cit.:

*„Soud opakovaně rozhodl, že právo odepřít výpověď, která by svědčila proti člověku samému, se v první řadě týká se respektování vůle obžalovaného mlčet. Obecně však platí, v právních systémech smluvních stran Úmluvy i jinde, že se toto pravidlo nevztahuje na užití materiálů v trestním řízení, které lze získat od obžalovaného za použití donucovacích pravomocí, které však existují nezávisle na vůli podezřelého, jako jsou mimo jiné dokumenty získané na základě soudního příkazu, dechová zkouška, vzorky krve, moči, vlasů, nahrávka hlasu a vzorky tělesné tkáně pro účely testování DNA (viz *Saunders*, citováno výše, s. 2064-65, § 69, *Choudhary v. Spojené království (rozh.)*, č. 40084/98, 4. května 1999; *J.B. v. Švýcarsko*, citováno výše, § 68, a *P.G. a J.H. proti Spojenému království*, uvedeno výše, § 80).“*

169. Výše zmíněná argumentační figura ESLP týkající se důkazů existujících nezávisle na vůli obviněného je přitom pro rozsudky týkající se zákazu sebeobviňování typická.

170. Pokud se správní orgán prvního stupně dotázal Philips, zda se účastnil schůzek s některými z účastníků, a popřípadě předložil záznamy z těchto jednání, nemám, co bych mu z procedurálního hlediska vytknul. Samotná účast na schůzce nemůže být sama o sobě považována za odporující zákonu, odpověď na ni tak nemůže svědčit v neprospěch účastníka, protože je tato část žádosti o informace mimo sféru zákazu

sebeobviňování. Záznamy ze schůzek pak představují preexistující na vůli účastníka nezávislý důkazní prostředek.

171. Judikatura Ústavního soudu na níž Philips odkazuje, je navázána na naprosto odlišný skutkový základ (nucení k poskytnutí biologického vzorku, sejmutí pachové stopy a k podání vysvětlení). *Prima facie* se jedná o důkazní prostředky *závislé na vůli obviněného*.
172. Co se týče odkazované judikatury ESLP, výše řečené platí obdobně (odpovědi poskytnuté v rámci mimosoudního vyšetřování). V případě *J.B. v. Switzerland* ESLP konstatoval, cit.:

„Poté co žadatel na tyto výzvy nereagoval, byla mu 28. února 1989 uložena pořádková pokuta ve výši 1,000 CHF. Po čtyřech následných výtkách mu byla uložena druhá pořádková pokuta ve výši 2,000 CHF. Federální soud nato zamítl jeho žádost o zrušení druhé z pokut a následně mu byly uděleny dvě další disciplinární pokuty.

(...)

*Soud úvodem připomíná, že v řízeních zahájených na základě žádosti se bude **omezovat, pokud je to možné, pouze na posouzení konkrétního případu** (viz *Minelli v. Švýcarsko*, rozsudek ze dne 25. března 1983, série A, č. 62, s. 17, § 35). V daném případě tedy se nejedná o spravedlivý průběh řízení, jež bylo zahájeno proti stěžovateli, jako takové. **Soudní dvůr byl vyzván, aby přezkoumal, zda uložení pokuty stěžovateli za to, že neposkytl určité informace, je v souladu s požadavky Úmluvy.** Z toho vyplývá, že Soudní dvůr nerozhoduje v daném případě otázku, zda stát může uložit daňovému poplatníkovi povinnost poskytovat informace výhradně za účelem zajištění správného vyměření daně.*

(...)

Za účelem určení, zda bylo porušeno právo stěžovatele odepřít výpověď, jež by svědčila proti němu, Soud vezme v úvahu následující faktory: povaha a stupeň donucení, jež bylo použito k získání důkazů; důležitost veřejného zájmu na vyšetřování a potrestání předmětného porušení zákona; existence příslušných ochranných prvků/záruk v řízení; použití materiálů...“

Neprovedení důkazů

173. Toshiba spatřuje pochybení prvostupňového orgánu v tom, že odmítl provést účastníkem řízení navržené důkazy⁵³ (šlo o vyjádření bývalých zaměstnanců [... *OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ ...*] ze dne [... *OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ ...*] k několika schůzkám viz bod 308 Rozhodnutí).
174. Tvrzení Toshiba o opomenutém důkazu odmítám. Z bodu 308 napadeného rozhodnutí se podává, že prvostupňový orgán vzal uvedený důkaz v potaz, tedy provedl jej a následně hodnotil. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ovšem dospěl k závěru o deficitu věrohodnosti předloženého vyjádření vzhledem k jejich obsahu (obecnosti a stručnosti), formě (kopie, bez ověřeného podpisu) a okolnostem za nichž byly pořízeny (značný časový odstup jejich pořízení od konání schůzek - téměř 10 let).

⁵³ viz bod 308 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazuji

175. Skutkové zjištění předestřené účastníkem považuji za vyvrácené s ohledem na množství a kvalitu (věrohodnost) jemu odporujícího důkazního materiálu (desítky záznamů ze schůzek, které byly sepsány bezprostředně po jejich konání schůzek).
176. Shrnuji, že správní orgán prvního stupně při hodnocení důkazů postupoval konformně se správní řádem, tj. hodnotil důkazy podle své úvahy, respektuje přitom principy formální logiky. Přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (§ 50 odst. 4), aby byly řádným procesním postupem zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníků řízení (viz § 50 odst. 3).

Nástupnictví po LG.Philips Displays Holding B.V.

177. Správní orgán prvního stupně měl dále podle MTPD a Panasonic dospět k nesprávnému skutkovému zjištění stran zániku LG.Philips Displays Holding B.V. (dále též „LPD“). Ani na tuto námitku jsem nemohl vejít, jak bude níže vyloženo.
178. Předně platí, že prvostupňový orgán vycházel v napadeném rozhodnutí ze skutkového zjištění učiněného v průběhu řízení, a to že aktivity týkající se CRT zajišťovala v rámci skupiny LG.Philips Displays společnost LG.Philips Displays Holding B.V., která zanikla v důsledku bankrotu ke dni 30. 1. 2006 bez právního nástupce.⁵⁴
179. Závěr o zániku LPD bez právního nástupce vystavěl správní orgán prvního stupně na obsahu veřejné verze obchodního rejstříku, dotazu na holandský soutěžní úřad a na kontaktního kurátora dané společnosti a z poskytnutých informací účastníkem řízení Philips (pod hrozbou sankce).⁵⁵
180. Dále prvostupňový orgán na základě posledně uvedeného podkladu dovodil, že část majetku společnosti LG.Philips Displays Holding B.V. související s CRT aktivitami byla před zánikem společného podniku v rámci pokusu o revitalizaci převedena na jednu z jejích dceřiných společností, a to na společnost LG.Philips Displays International B.V. (později přejmenována na LP Displays International B.V.), ta však následně rovněž zanikla v důsledku bankrotu ke dni 9. 1. 2009 bez právního nástupce.
181. Ustálená judikatura unijních soudů koncept soutěžitele vztahuje na jakoukoli entitu, která je zapojena do ekonomické činnosti, nehledě na její právní formu nebo způsob jejího financování.⁵⁶ Přitom platí, že pokud taková entita poruší soutěžní pravidla, v souladu s principem osobní odpovědnosti tato entita za takové porušení také odpovídá.⁵⁷

⁵⁴ Viz bod 45 napadeného rozhodnutí

⁵⁵ Viz l. č. 1185 a 2349 spisu sp. zn. S13/2009/KD

⁵⁶ Rozsudek SDEU C 280/06 ze dne 11. 12. 2007, bod 38, obdobně Cases C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P to C-208/02 P and C-213/02 P Dansk Rørindustri bod 112; Case C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze bod 107; and Case C-205/03 P FENIN bod 25

⁵⁷ Rozsudek SDEU C 280/06 ze dne 11. 12. 2007, bod 39, obdobně C-49/92 P Anic Partecipazioni bod 145, and Case C-279/98 P Cascades bod 78

182. Pokud jde o situace, kdy je sankcionována entita, která není odpovědná za spáchání deliktu, k takovým dochází, když odpovědná entita zanikne, ať už vy smyslu právním⁵⁸ či ekonomickém.
183. Pokud u ekonomické jednotky, jež se dopustila porušení pravidel hospodářské soutěže, dojde k právní nebo organizační změně, nemá taková změna nutně za následek vytvoření nového podniku, jenž by byl zproštěn odpovědnosti za chování předchozí jednotky, jež bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud mezi oběma jednotkami existuje **totožnost z ekonomického hlediska**.⁵⁹ (test ekonomické kontinuity)
184. Účastníci řízení sice *implicite* hovoří o LG.Philips Displays International B.V. jako o ekonomickém nástupci LPD, ovšem v rozporu s § 52 správního řádu neoznačili žádný důkaz dokládající splnění testu ekonomické kontinuity.
185. Paušální odkaz na spis Komise bez jakékoli specifikace podkladů, o něž účastníci svá tvrzení o převedení podílů držených v dalších společnostech (ekonomickém nástupnictví) opírají, nelze považovat za splnění jejich důkazní povinnosti.
186. *Shora vyložená unijní judikatura (test ekonomické kontinuity) se ovšem ve vztahu k deliktnímu jednání, k němuž došlo před vstupem do EU, neuplatní. Jak byl konstatováno NSS v rozsudku č.j. 8 Afs 56/2007 – 479 ze dne 30. 12. 2009, cit.:*

„...v rozhodné době nebylo možné přímo aplikovat komunitární úpravu práva na ochranu hospodářské soutěže a poctivého soutěžního jednání. Současně předmětná vnitrostátní právní úprava neobsahovala právní normu, která by výslovně zakotvila sankční odpovědnost nástupců (univerzálních sukcesorů) zaniklého protisoutěžního delikventa; a proto nebylo možné vyjít ani z komunitární judikatury jakožto inspiračního zdroje při výkladu norem umožňujících deliktní nástupnictví.

(...)

Zákon o ochraně hospodářské soutěže ani jiný právně relevantní předpis v rozhodné době ovšem neobsahoval právní normu, která by výslovně umožňovala sukcesi veřejnoprávní (deliktní) odpovědnosti.

(...)

Jedním z důvodů pro přijetí výše zmíněné novely zákona o ochraně hospodářské soutěže č. 155/2009 Sb., a pro přenos tzv. ekonomické kontinuity do českého právního řádu, byla právě snaha sladit českou právní úpravu s komunitární úpravou a rozhodovací praxí.

(...)

Z podstaty existence právního státu lze dovodit legitimní požadavek, že nikdo nesmí svým chováním, byť legálním (jako je zánik obchodní společnosti bez likvidace s právním nástupcem), obcházet účel zákona a zneužívat práva.

(...)

⁵⁸ Anic Partecipazioni, bod 145

⁵⁹ viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 28. března 1984, Compagnie royale asturienne des mines a Rheinzink v. Komise, 29/83 a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 9, jakož i výše uvedený rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 59

Účelovosti transformace pak svědčí zjištění, že právní nástupce subjektu, který se dopustil protisoutěžního jednání, je de facto stejnou entitou jako delikvent (přestože po formálně právní stránce se jedná o subjekt odlišný), zejména že mezi původním a novým právním subjektem existuje ekonomické, personální či strukturální propojení, nástupce se na trhu chová stejně nebo zaměnitelně jako jeho právní předchůdce, a konečnými spotřebiteli i ostatními soutěžiteli je vnímán stejně. Přitom nesmí existovat pochybnosti o identitě nástupce porušitele soutěžněprávních norem.

(...)

Právní argumentace v daném případě by se mohla lišit, kdyby se zkoumané delikt ní jednání událo v době po 1. 5. 2004, tedy po přistoupení České republiky do Evropské unie, a nebo v době po přijetí novely zákona o ochraně hospodářské soutěže č. 155/2009 Sb. ze dne 1. 9. 2009.“

187. Podklady shromážděné prvostupňovým orgánem v souvislosti se shora popsaným judikatorním testem NSS účelovosti transformace (tu převedení části aktiv) závěru o zneužití práva nespovídají. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k převodu aktiv došlo v souvislosti se pokusem o revitalizaci skupiny LG.Philips a zánikem LPD způsobeným kritickou finanční situací společnosti.⁶⁰
188. Nad rámec již uvedeného poznamenávám, že tvrzení existence LG.Philips Displays International B.V., bez prokázání totožnosti ekonomické entity formálněprávně představované LPD a LG.Philips Displays International B.V. z hlediska ekonomické úspěšnosti pro naplnění testu ekonomické kontinuity bez významu.
189. Nahlíženo prizmatem důkazní hodnoty k listinám doložených účastníkem deklaruji, že i) v případě výpisu z obchodního rejstříku se jedná o prostou neověřenou kopii v neoficiálním překladu; ii) co se týče zprávy insolvenčního správce, ta má stejné atributy jako předešlá listina, nadto není podepsána (v holandském originále), u razítka nadepsaného č.j. tento není údaj není uveden, pod bodem 1. zprávy je uvedeno *Dementi: Od této zprávy ani od dřívějších zpráv nelze odvozovat žádná práva* apod. Samotná forma těchto důkazních prostředků zásadně zpochybňuje jejich autenticitu a tím i věrohodnost. Nezpůsobilost uvedených listin být oporou jakéhokoli skutkového zjištění souvisí i s argumentací samotného účastníka řízení, který blíže neosvětlil důvody, pro které předkládá listiny právě v této formě, či proč je dokládá až nyní (uvedená skutková zjištění byl obsažena již ve výhradách k dohodě).
190. Správní řád sice obsahuje prvky koncentrace správního řízení v § 82 odst. 4 (k novým skutečnostem a k návrhům, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, pokud je účastník řízení nemohl uplatnit dříve). Ústavní zakotvení práva na obhajobu a presumpce nevinu, judikaturou vztažené i na oblast správního trestání, činí toto ustanovení⁶¹ v projednávané věci neaplikovatelným, protože jsem k němu při právním posouzení věci nepřihlížel.

⁶⁰ Č.l. 1185 spisu, Bod 40 napadeného rozhodnutí

⁶¹ se vši pravděpodobností, srov. § 21b zákona ve znění novely č. 155/2009 Sb.

191. Ve vztahu k přestupkovému řízení NSS zřetelně konstatoval⁶², že cit.:

„ Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.“

192. Stran skutkového zjištění o zániku společností LPD a LG.Philips Displays International B.V. jsme neshledal na straně prvostupňového orgánu cokoli, co by mu bylo lze vytknout.

Zápisy z kartelových schůzek

193. Závěr Úřadu o existenci deliktu nelze dle účastníka řízení primárně dovozovat z dokumentů přiložených k žádostem o *leniency*, neboť účastník tyto neshledává dostatečně objektivně způsobilé k prokázání tvrzených skutečností. Svoje mínění účastník zdůvodňuje tím, že tyto důkazy předkládá subjekt, jež má na jejich obsahu osobní zájem, tj. získání požadované imunity ze strany Úřadu.

194. Uvedené námitky účastníka řízení nemohu přisvědčit. V první řadě se tato výtky naprosto mívají s relevantní unijní judikaturou, jejíž precedenční hodnota na poli soutěžního práva je inspirující, a to i v otázkách procesního charakteru.

195. Poukazuji na rozsudek Tribunálu T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00 ze dne 8. 7. 2004 ve věci *JFE Engineering Corp.*⁶³ Skutkový stav v této právní věci byl ve všech podstatných aspektech deliktu v formě zakázané dohody vystavěn *toliko* na prohlášení *jediného* subjektu. Vzhledem ke kompatibilitě vývodů Tribunálu vůči projednávané věci, jejich ustálenosti (viz odkazy Tribunálu na prejudikaturu) a výše uvedené námitky, se sluší věnovat tezí předestřené v referovaném rozsudku obšírněji, než se tak stalo v napadeném rozhodnutí. Tribunál ohledně důkazního standardu v soutěžních věcech judikoval⁶⁴, cit.:

*„Je tak nutné, jak to právem připomínají japonské žalobkyně, aby Komise za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že k porušení došlo, uvedla **přesné a shodující se důkazy** (viz v tomto smyslu rozsudky *CRAM a Rheinzink v. Komise*, bod 57 výše, bod 20, a *Celulóza II*, bod 56 výše, bod 127; rozsudky *SIV a další v. Komise*, bod 57 výše, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249 až 250 a 322 až 328, a *Volkswagen v. Komise*, bod 57 výše, body 43 a 72).*

*Nicméně je důležité zdůraznit, že **každý z důkazů podaných Komisí nemusí nezbytně se zřetelem na každý prvek porušení odpovídat těmto kritériím. Stačí, když soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán dovolává, odpovídá v celkovém posouzení tomuto požadavku** (viz v tomto smyslu rozsudek *PVC II*, bod 61 výše, body 768 až 778, zvláště bod 777 potvrzen v relevantním bodě Soudem na základě opravného prostředku v jeho rozsudku ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99*

⁶² Rozsudek NSS č.j. 8 As 60/2009 – 73, obdobně pak rozsudky č.j. 2 As 17/2009 – 60, č.j.2 As 53/2010 – 62

⁶³ Potvrzeno C-405/04 P C-403/04 P ze dne 25. 1. 2007 ve věci *Sumitomo Metal Industries v Commission*

⁶⁴ Bod 179, 180, 189, 192, 203-205, 211, 370

P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 513 až 523).

(...)

Nejprve je na místě podotknout, že **Komise se ve velmi široké míře opírá** jak v napadeném rozhodnutí (viz zejména bod 131 odůvodnění), tak i ve svých písemných projevech v projednávané věci, **o prohlášení p. Verlucy** ze dne 17. září 1996, doplněné jeho prohlášením ze dne 14. října 1996 a dokumentem s názvem „Šetření u společnosti Vallourec“ (dále společně jen „prohlášení p. Verlucy“). Význam prohlášení p. Verlucy totiž spočívá ve skutečnosti, že jsou **jedinými důkazními materiály, které dokazují všechny aspekty porušení**, zejména jeho trvání a dotčené výrobky.

(...)

„Žádné ustanovení ani žádná obecná zásada práva Společenství Komisi v tomto ohledu nezakazuje, aby vůči podniku použila prohlášení jiného inkriminovaného podniku (rozsudek PVC II, bod 61 výše, body 109 a 512). Nebylo-li by tomu tak, bylo by důkazní břemeno, pokud jde o jednání v rozporu s články 81 ES a 82 ES, které nese Komise, neúnosné a neslučitelné s úlohou dohledu na správné použití těchto ustanovení, která je Komisi svěřena Smlouvou o ES (rozsudek PVC II, bod 61 výše, bod 512).

(...)

Rovněž je třeba podotknout, že **Komise je v praxi často povinna prokázat existenci porušení za podmínek nepříznivých pro tuto úlohu, pokud od doby vzniku rozhodných skutečností, které tvoří porušení, mohlo uplynout několik let a pokud několik podniků tvořících předmět šetření s Komisí aktivně nespolupracovaly.** Komisi sice nevyhnutně přísluší prokázat, že **nedovolená dohoda o rozdělení trhů byla uzavřena (viz body 177 a 178 výše), avšak bylo by přehnané požadovat, aby mimoto podala důkaz o specifickém mechanismu, kterým měl být tento cíl dosažen (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Gruber + Weber v. Komise, T-310/94, Recueil, s. II-1043, bod 214).** Pro podnik, který se dopustil porušení by totiž bylo **příliš jednoduché vyhnout se jakékoli sankci, pokud by mohl vycházet z argumentu nejasné povahy informací uvedených ve vztahu k fungování nedovolené dohody v situaci, v níž jsou existence dohody a její protisoutěžní cíl přesto dostatečným způsobem prokázané.** Podniky se v takové situaci mohou užitečně bránit tak, že mají možnost se vyjádřit ke všem důkazním materiálům, které Komise uvádí v jejich neprospěch.

Mimoto Komise uvádí rozsudek Cement, bod 66 výše (bod 1838) pro uplatnění skutečnosti, že se **v případě potřeby může za účelem prokázání existence porušení opřít o jedinou písemnost, pokud její důkazní hodnota nevyvolává žádné pochybnosti a s jistotou potvrzuje existenci porušení.** Podle Komise lze za okolností projednávaného případu použít toto pravidlo na prohlášení p. Verlucy.

V tomto směru je třeba mít za to, že prohlášení p. Verlucy jsou v rozporu s tím, co tvrdí japonské žalobkyně, nejen hodnověrná, ale mají zvláště vysokou důkazní hodnotu, jelikož byla učiněna jménem společnosti Vallourec. Odpovědi poskytnuté jménem podniku jakožto takovým mají přitom věrohodnost převyšující věrohodnost, kterou mohla mít odpověď poskytnutá členem jeho personálu, bez ohledu na jeho osobní zkušenost a osobní názor (viz, byť probíhá řízení o opravném prostředku, rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 45).

(...)

Mimoto Komise právem uvádí, že **prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy proklašujícího, musí být v zásadě považována za zvláště věrohodné důkazní materiály. V**

projednávaném případě byla přitom prohlášení p. Verlucy vzhledem ke skutečnosti, že Komise vůči této společnosti zahájila šetření, jasně v rozporu se zájmy společnosti Vallourec, kterou zastupoval.

(...)

Nejprve je třeba připomenout, že **podnik, jak správně uvádí Komise, může být činěn odpovědným za globální dohodu narušující soutěž dokonce i tehdy, je-li prokázáno, že se přímo zúčastnil pouze jednoho nebo více prvků tvořících dohodu, jestliže jednak mohl nebo musel nutně vědět, že tajná dohoda, na níž se účastní, zvláště prostřednictvím pravidelných jednání organizovaných během několika let, byla součástí celkového schématu určeného k narušení normálního fungování hospodářské soutěže a jednak toto schéma zahrnovalo celý soubor prvků tvořících dohodu narušující hospodářskou soutěž (rozsudek PVC II, bod 61 výše, bod 773). Rovněž skutečnost, že různé podniky hrály ve sledování společného cíle různé role, nevylučuje za podmínky, že každý podnik přispěl na své vlastní úrovni ke sledování společného cíle, totožnost protisoutěžního cíle, a tedy porušení (viz v tomto smyslu rozsudek Cement, bod 66 výše, bod 4123).“**

196. Vztáhneme-li uvedené postuláty na projednávanou věc⁶⁵, nelze než konstatovat, že i) v projednávané věci prvostupňový orgán opřel skutkový stav o důkazy předložené dvěma účastníky (unijní soudy akceptují za jistých podmínek důkazy pocházející toliko od jednoho subjektu), ii) oba soubory předložených důkazů jsou namnoze koherentní a navzájem si korespondují, iii) totéž platí i pro obsah leniency žádosti, iv) jak již bylo naznačeno, důkazní břemeno kladené na Komisi, správní orgán prvního stupně daleko překročil, v) není nutno blíže dokazovat obsah zakázané dohody, pokud je její existence a protisoutěžní cíl jasně prokázán (viz bod 121 napadeného rozhodnutí, kde prvostupňový orgán popisuje nejen cíl dohody – dlouhodobé určování cen televizních obrazovek, ale i mechanismy užívané účastníky řízení k naplnění tohoto cíle, opětovně tak překračuje výše popsané požadavky kladené unijními soudy na Komisi při zjišťování skutkového stavu, vi) tvrzení Philips o *neaplikovatelnosti komunitární judikatury, ze které vyplývá, že pokud soutěžitel učiní prohlášení, které svědčí proti jeho zájmům, lze obecně takovéto prohlášení považovat za obzvláště věrohodné, neboť z podané žádosti o leniency a následně žadateli poskytnutých informací jednotliví účastníci pouze profitují (tj. udělení imunity), s pozitivním dopadem do finanční sféry, je zjevně vyvráceno zejména ohledně Chunqwa (tato společnost, podávala leniency žádost až posléze, po zahájení řízení – nacházela se tedy v totožné situaci referované výše), oba žadatelé pak musejí legitimně očekávat výrok Úřadu o tom, že se dopustili správního deliktu, což je z hlediska soukromoprávního vymáhání vystavuje značnému riziku s tím spojeného finančního postihu, vii) odpovědnosti účastníků bude věnována náležitá pozornost v další části tohoto rozhodnutí.⁶⁶*

Relevantní trh

197. Účastníky řízení byl dále napadáno jako nesprávné vymezení relevantního trhu po stránce věcné, přičemž tvrdily následující. Dle názoru některých účastníků jsou CPT různorodé výrobky, které se vzájemně odlišují vzhledem (velikostí), technickými a technologickými parametry a cenou. Z pohledu poptávky existují technická omezení,

⁶⁵ Viz bod 283 napadeného rozhodnutí

⁶⁶ Viz § 135 odst. 1 o. s. ř.

kteřá znemožňují výrobčům televizorů přecházet z výroby jednoho druhu CPT na jiný bez nákladných investic do změny linky, rovněž na straně nabídky je pro výrobce CPT přechod od výroby určité velikosti CPT na jiný spojen s významnými náklady. Údajná kartelová dohoda tak nemusela zahrnovat veškeré trhy, ale mohlo k ní dojít jen na určitém segmentu CPT trhu.

198. Uvedená námitka je naprosto neopodstatněná, neboť nepřípustným způsobem abstrahuje od charakteru zakázané dohody, jako dohody zakázané na základě jejího cíle.
199. Nad rámec napadeného rozhodnutí⁶⁷ opětovně poukazují na relevantní unijní judikaturu, jíž je dvoustupňové zkoumání zakázaných dohod vlastní (nejprve je zjišťován protisoutěžní cíl, v případě jeho absence protisoutěžní účinek).
200. Krom právě uvedeného poznamenávám, že v projednávané věci, kdy prvostupňový orgán prokázal existenci dohody s protisoutěžním cílem uzavřené většinou významných soutěžitelů působících v daném sektoru, kontext posuzovaného jednání implikuje benevolentnější požadavky kladené na preciznost definice relevantního trhu.
201. Podrobnější členění výrobového relevantního trhu by se odrazilo toliko v segmentaci jednání účastníků v návaznosti na jednotlivé typy a velikosti televizních obrazovek, ovšem materiálně pojmáno jak z hlediska protiprávnosti, tak z hlediska výše sankce, bude v souhrnu výsledek naprosto tentýž. Připomínám, že vytýkané jednání účastníku vykazovalo atributy jediného a trvajícího deliktu.
202. Podle *ustálené unijní judikatury ze samotného textu čl. 81 odst. 1 ES (nyní čl. 101 SFEU) vyplývá, že dohody mezi podniky jsou zakázány nezávisle na jejich účincích, pokud mají protisoutěžní cíl* (rozsudek ze dne 8. července 1999, *Komise v. Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 123).
203. Pokud je postaveno najisto, že zakázaná dohoda má za cíl narušení soutěže a náleží tak do kategorie dohod výslovně zakázaných čl. 101 odst. 1 ES, nemůže být ospravedlněna analýzou ekonomického kontextu, do kterého je protisoutěžní jednání začleněno (viz body 1085 až 1088 rozsudku Soudu ze dne 15. března 2000, *Cimenteries CBR a další v. Komise*, tzv. „Cement“ T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491).
204. Z výše uvedeného taktéž **plyne (v případě dohody zakázané pro svůj cíl), že Komisi nestihá povinnost provedení detailní analýzy relevantního trhu, či dospět k přesnému závěru o správném vymezení relevantního trhu.**⁶⁸
205. Obdobně kupř. v rozsudku z 8. července 2004 Tribunál ve věcech T-44/00. *Mannesmannröhren-Werke v Komise* uvedl⁶⁹, že cit.:

⁶⁷ Srov. Část VI. Napadeného rozhodnutí, body 256, 257, 305 na které tímto odkazují

⁶⁸ T-213/00 *CMA CGM v [2003] ECR II-913*, odst. 201-235

„Z toho vyplývá, že argumentace společnosti Mannesmann, podle níž Komise dotčený trh přesně nevymezila, není relevantní. Komise je totiž povinna vymezit trh v rozhodnutí vydaném na základě použití článku 81 ES pouze tehdy, nelze-li bez tohoto vymezení určit, zda dotčená dohoda je způsobilá ovlivnit obchod mezi členskými státy nebo zda jejím cílem nebo výsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení soutěže na společném trhu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, *European Night Services a další v. Komise*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, *Recueil*, s. II-3141, body 93 až 95 a 105).“

206. Mám za to, že prvostupňový orgán vymezil relevantního trh věcně správně. I kdyby byl tento závěr lichý, posouzení jednání účastníků řízení by nedoznalo změn.

Jediný trvající delikt (Asie – Evropa)

207. Důrazně odmítám námitky účastníků řízení, jimiž se snaží vykonstruovat impresi, že jednání odehrávající se v Asii a v Evropě byla na sobě autonomní, protože je kvalifikace protisoutěžního jednání účastníků jako jediného deliktu nesprávná.

208. Poměřováno optikou obsahu správního spisu, zejm. záznamů o schůzkách uvedených v části IV.3. *Popis důkazů o kartelu v oblasti CPT*, mi nezbývá než skutkový konstrukt účastníků deklarovat jako iluzivní.

209. Jednání účastníků řízení ohledně CPT se konala v Asii i v Evropě. Na schůzkách v Evropě byly přítomni asijské producenti. A naopak na jednání v Asii vystupují evropské výrobce.

210. Ostatně na tom není nic frapantního. Z charakteristiky účastníků řízení vyplývá, že se jedná o nadnárodní soutěžitele s globální působností (výroba byla lokalizována doslova napříč kontinenty), jejichž činnost je realizována po formální stránce rozvětvenou komplexní korporátní strukturou. To platí pro všechny účastníky řízení bez výjimky, to jest jak pro účastníky řízení sídlící původně v Asii tak pro ty evropské.⁷⁰ Z deskripce účastníků též plyne, že organizační struktura jednotlivých věvodí mateřská společnost. Zmíněná fakta indikují globální působnost skupin vnitřně hierarchicky uspořádané. .

211. Ovšem klíčové v této souvislosti jsou skutkové aspekty obsahu schůzek, jejich účastníků a charakteru instrumentů užívaných ke kontrole cen, tedy k naplnění cílu zakázané dohody.

212. Co se týče obsahu schůzek, účastníci se neřídka informovali o průběhu a závěrech jednání realizovaných na druhém z kontinentů.

⁶⁹ Bod 132

⁷⁰ Viz příslušná část napadeného rozhodnutí

213. Nadto byly na schůzkách v Asii diskutovány evropské ceny či další tržní parametry evropského trhu⁷¹ a naopak.⁷²
214. V protokolu o podání ze dne 12. 8. 2010 Samsung konstatoval relaci mezi evropskými a asijskými jednáními, resp. uvedl, že na asijských schůzkách byly určovány ceny koluzivním jednáním účastníků ve vztahu k evropským trhům.
215. Jednotlivé schůzky účastníků řízení na sebe vzájemně navazovaly jak tématicky tak chronologicky, a tvoří tak ze skutkového hlediska konzistentní lineární řetězec. Na většině schůzek byl na úvodu předestřen aktuální stav na trhu a účastníci byli informováni o obsahu a závěrech předchozí schůzky, příp. schůzek.
216. V kontextu s argumentací správního orgánu prvního stupně považují schůzky konané na obou teritoriích za kplementární komponenty směřující k naplnění cíle zakázané dohody: fixace ceny televizních obrazovek .
217. Vzájemné tématická provázanost, nadnárodní rys obchodních aktivit účastníků ve spojení s absencí diskrepancí v charakteru těchto setkání svědčí závěru, že protisoutěžní jednání účastníků nepředstavovaly dvě autonomní kartelové dohody fixované na odlišná teritoria, nýbrž komplexní protisoutěžní postup účastníků k naplnění jediné dohody v rámci společného cíle – globální kontrolu cenové hladiny televizních obrazovek. Různorodé pojmenování schůzek na tom podle mého osudu ničeho nemění.⁷³
218. Shora vyložené pak představuje oporu pro závěr, že všichni účastníci řízení, byť se neúčastnili naprosto všech schůzek, byli zpraveni o společném cíli (subjektivní prvek), přičemž tuto intenci vlastním reprobovaným jednáním naplňovali (objektivní prvek).
219. Výše řečené ostatně *implicite* plyne z procesního postupu *leniency* žadatelů, kteří ve vztahu k české jurisdikci dokládali enormní množství důkazního materiálu týkající se asijských schůzek. Zmíněné souvisí s vymezením okruhu účastníků řízení.
220. Konkluzi správního orgánu prvního stupně o jediném trvajícím deliktu tak považují za konformní k obsahu spisové dokumentace.
221. Sluší se poznamenat, že k veřejnému distancování od koluzivního jednání nedošlo ze strany žádného účastníka.
222. Ve zbytku odkazují na napadené rozhodnutí. K jednotlivým účastníkům v tomto ohledu konstatují následující.

⁷¹ Krom záznamů schůzek zmiňovaných prvostupňovým orgánem v napadeném rozhodnutí srov. Č.l. 3750, 3803, 4075, 4097, 4121, 4166, 4211

⁷² Č.l. 4174

⁷³ viz např. zápis ze schůzky „Management Level Meeting“ dne 15. 4. 1999 (l. č. 3593 a násl.), který odkazuje na schůzku „Glass meeting“ dne 10. 5. 1999 (l. č. 3611 a násl.) a schůzku „Top Level Meeting“ dne 20. 5. 1999 (l. č. 3634 a násl.) a další.

223. Společnost Toshiba se účastnila jednání se svými přímými konkurenty, kde kromě výměny citlivých obchodních informací byly projednávány i ceny CPT. Toshiba sama připouští, že se určitých schůzek (SML a ASEAN schůzek) účastnila.
224. Co se týče Philips, uvádím, že oba žadatelé o *leniency* jej shodně identifikovali jako účastníka kartelu týkajícího se CPT. Ze zápisů z bilaterálních schůzek, jichž se Panasonic účastnil, vyplývá, že na těchto schůzkách byly mj. projednávány ceny CPT a jejich zvýšení – např. zápis ze dne 21. 6. 2000 (v tomto zápise Panasonic přislíbil, že rovněž oznámí zvýšení cen) a ze dne 28. 6. 2000. Ze zápisů obsažených ve správním spisu je zřejmé, že předmět zmíněných bilaterálních jednání navazuje na vícestranná jednání účastníků řízení (např. viz zápis ze schůzky konané dne 20. 6. 2000 - l. č. 4166 až 4169 spisu sp. zn. S13/2009/KD).
225. Nezbyvá mi než vytýkané jednání společnosti Panasonic považovat za součást jednoho trvajícího deliktu. Společnost Panasonic se účastnila, což sama připouští, dvoustranných jednání se svými konkurenty, společnostmi Samsung a Chunghwa. Kromě výměny citlivých obchodních informací byly předmětem diskusí i ceny CPT. Záznamy o těchto kontaktech shromážděné ve správním spisu dokládají splnění subjektivního i objektivního prvku participace Panasonic na kartelové dohodě výše popsaných charakteristik.
226. V oblasti CPT nedošlo v posuzovaném období (1998 – 30. 4. 2004) k žádným významným změnám, které by měly vliv na atributy trhu CPT v Evropě a Asii. Dále konstatuji, že kompaktnost asijských a evropských schůzek dokládá i zápis ze schůzky konané 4. 12. 2003⁷⁴ v Paříži za účasti společností Samsung, Thomson a LPD (MTPD nebyla účastníkem této schůzky), na které probíhala diskuse o cenách a byly určeny ceny CPT. Na této schůzce byl mj. vysloven záměr účastníků schůzky spolupracovat s MTPD („*zpětná vazba o MTPD od Lea...*“ a „*zahrnout a odsouhlasit stejný přístup s MTPD v této dohodě - akce LEO*“).
227. K vyjádřením zástupců společnosti Chunghwa konstatuji, že na základě těchto vyjádření (neúplná, předaná pouze v originále s neoficiálním překladem do angličtiny, v kopii a bez ověřeného podpisu), nemohu učinit odpovídající skutková zjištění pro absenci autenticity, a tím i věrohodnosti důkazu. Důkazní hodnota těchto vyjádření je naprosto mizivá.
228. Na okraj poukazuji na další prvky oslabující věrohodnost tohoto důkazu. Ty spočívají v extrémním časovém odstupu jejich vzniku od data konání schůzek (téměř 10 let). Záznamy ze schůzek, o něž se opírá zjištěný skutkový stav, byly pořízeny bezprostředně po konání schůzek. Obsah spisu přitom tvoří řádově desítky záznamů o schůzkách referujících.
229. Ohledně Technicolor deklaruji, že ze zápisů je prokazatelné, že participoval již od roku 1999 na schůzkách ohledně cen CPT se společností Samsung, od roku 2000 přitom i s dalšími konkurenty, a to průběžně až do konce deliktního období. I

⁷⁴ Viz l. č. 167 a násl. a l. č. 472 a násl. spisu sp. zn. S13/2009/KD.

s odkazem na výše řečené tak považuji jednání společnosti Technicolor za další složku komplexu jednoho trvajících deliktu.

230. Společnost Technicolor se účastnila, což sama připouští, jednání se svými konkurenty. Kromě výměny citlivých obchodních informací byly předmětem diskusí i ceny CPT. Záznamy o těchto kontaktech dokládají s adekvátní důkazní silou účast společnosti Technicolor na koluzivním jednání.
231. Pokud jde o údajně heslovité záznamy ze schůzek, to se týká zčásti schůzek zaznamenávaných pracovníky společnosti Samsung. Mám za to, že prvostupňový orgán nevycházel ze zápisů ze schůzek společností Chunghwa a Technicolor, které se konaly v rámci obchodních sdružení s výhradou bodu 94 napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí po uvedené výtce nelze seznat, že by tyto schůzky byly kvalifikovány protisoutěžní. Poznávám, že Technicolor si byl protiprávnosti (trestnosti) svých schůzek s konkurenty vědom (viz např. obsah zápis z jednání v Paříži dne 25. 3. 1999).
232. Ze záznamů ze schůzek, kterých se Technicolor účastnil, je zřejmé, že předmětem jednání nebyly pouze statistické informace či průměrné ceny CPT; předmět jednání tvořilo stanovení cen (viz popis schůzek v kapitole IV.3 napadeného rozhodnutí).
233. Z hlediska zjištěného skutkového stavu se klíčová spisová dokumentace (zápisy ze schůzek) nachází v kontrapozici k tvrzením účastníka řízení, že účelem schůzek byla výměna statistických dat. V mnoha zápisech ze schůzek za účasti zástupců společnosti Technicolor se naopak jednoznačně hovoří o diskusích o zvýšení cen, o konkrétních cenách či o cenových pravidlech.
234. Tuto část odůvodnění uzavírám ve vazbě na argumentaci účastníků. Ti povětšinou nerozporují existenci kartelu jako takovou. Jejich procesní taktika směřuje ke zpochybnění skutkových zjištění, u nichž postrádají flagrantní a bezprostřední kauzální linku k českému tržnímu prostředí či k nim samotným. Jsem přesvědčen, že protisoutěžní cíl dohody účastníků je obsahem spisu bezpochyby doložen. Jak bylo uvedeno výše *„Pro podnik, který se dopustil porušení by totiž bylo příliš jednoduché vyhnout se jakékoli sankci, pokud by mohl vycházet z argumentu nejasné povahy informací uvedených ve vztahu k fungování nedovolené dohody v situaci, v níž jsou existence dohody a její protisoutěžní cíl přesto dostatečným způsobem prokázány.“*

Absence dopadů (vztah k ČR)

235. Pokud jde o dopad jednání, odkazuji na kapitolu VI.4 napadeného rozhodnutí. I když Česká republika je v zápisech zmíněna jen výjimečně (viz zápis ze dne 11. 11. 1999), mám za prokázané, že ceny dohodnuté na schůzkách se povětšinou týkaly prodejních cen obecně k širšímu teritoriu, bez adresné vazby na konkrétní stát odběratele.
236. Proto mohli být cenovou dohodou dotčeni i čeští odběratelé. Pokud jde o výpočet tržních podílů, ten je srozumitelně popsán v oddíle VI.3 Rozhodnutí, a to včetně

zdrojů, ze kterých Úřad vycházel. Písemná vyjádření společnosti Panasonic Plzeň pak pověstupňový orgán využil jako podklad napadeného rozhodnutí.

237. Vyhodnocení dopadu dohody na území ČR je podrobně provedeno v napadeném rozhodnutí v kapitole VI.4. *Dopad na území České republiky*, na niž odkazují.
238. V případě zakázané dohody o ceně, jež vykazuje globální rysy, jsou již z tohoto důvodu dopady na tuzemský trh presumovatelné. S odkazem na judikaturu uvedenou výše dále poznamenávám, že v případě globálních kartelů pokrývajících extrémně rozsáhlá teritoria napříč různými jurisdikcemi je v podstatě nemožné opatřit podklady pro rozhodnutí prokazující takovýto kartel ve všech jeho složkách v adresné vazbě na území České republiky.
239. Teritorium ČR (jak objemem trhu, tak uzemním rozsahem) v tomto ohledu tvoří zanedbatelnou výseč pro eventuální demonstraci negativních projevů koluzivního jednání. Přesto za situace jasně doložené existence cenové dohody nepochybně zasahující i české tržní prostředí, jež má za cíl narušení soutěže, by právě uvedené faktum nemělo stát v opozici snahám soutěžního úřadu o deklaraci a postih toho nejzávažnějšího typu soutěžního deliktu, s destruktivními účinky (viz předmět útoku), potažmo i následky (viz objekt zákona), ovšem při respektování principu rovnosti zbraní (práva na obhajobu).
240. Na tomto místě reformuluji klíčové skutkové okolnosti spojené s dopady protiprávního jednání účastníků. I když odběratelem obrazovek v ČR byla společnost ze skupiny Panasonic – Panasonic AVC Networks Czech, s.r.o. (dále též „Panasonic Plzeň“), tato skutečnost ještě neznamená, že účast společnosti Panasonic na dohodě o cenách neměla dopady rovněž na území ČR.
241. Uzavřená a prokázaná dohoda o cenách mezi nejvýznamnějšími (a takřka všemi) výrobci CPT splňuje podmínku minimálně potenciálního narušení soutěže, neboť v ČR v deliktním období byla realizována poptávka po CPT (kromě společnosti [... OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ ...] byla dalším výrobcem CRT televizorů společnost [... OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ ...] – tu se však již správním orgánu prvního stupně nepodařilo přimět ke spolupráci z důvodu likvidace).
242. Obsah správního spisu nekoresponduje s tvrzením o regionálním rozměru ceny CPT. Ve správním řízení bylo doloženo, že obrazovky se dovážely z Asie do Evropy a např. do ČR kromě obrazovek zde vyrobených (kde působil výrobce CPT) byly také dováženy ze zahraničí – např. z Nizozemí, SRN, Polska, Velké Británie. Mnozí z asijských účastníků zřídili své výrobní závody na CPT v Evropě či zde měli dceřiné společnosti na výrobu/prodej CPT.
243. Konstatování společnosti Panasonic, že pro celosvětovou či evropskou dohodu v oblasti CPT neexistuje racionální důvod, se na základě výše uvedeného příkladu českého výrobce televizí nepotvrdilo. Podrobněji viz bod 254 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o „oběť“ jednání, za kterou se Panasonic přes Panasonic Plzeň považuje, účastník řízení Panasonic byl aktérem zakázané dohody, nikoli její „obětí“.

244. Subsidiárně poukazují na procesní kroky *leniency* žadatelů, jež by pozbyly v případě neexistence dopadů ve vztahu k českému trhu jakéhokoli smyslu. Uvedené tak *implicite* implikuje účinky vytýkaného jednání na národním trhu a tím i jurisdikci Úřadu k posouzení projednávané věci.
245. Nikterak nerozporují, že MTPD neměl v ČR prodeje CPT třetím osobám. To ale neznamená, že účast MTPD na dohodě o cenách neměla dopady rovněž na území ČR. V napadeném rozhodnutí je věnována otázce dopadu celá kapitola VI. 4, v níž prvostupňový orgán vysvětluje, jakými úvahami byl veden při konstatování, že jednání účastníků řízení v oblasti CPT narušilo hospodářskou soutěž na území ČR.
246. Správní orgán prvního stupně shledal omezení svobodné soutěže, neboť konkurenti v oblasti CPT nejednali samostatně, tudíž narušili soutěžní podmínky na tuzemském trhu.

Sankce

247. Na úvod odkazují na vysvětlení principů a metodologie výpočtu pokut v kapitole IX. napadeném rozhodnutí. Prvostupňový orgán postupoval podle § 22 odst. 2 zákona a v rámci správního uvážení (které je podrobně zdůvodněno v této kapitole, setrvává v intencích zákonných mezí, vychází z procesně řádně zjištěných skutečností, přičemž úvahy na nichž je založeno, nejsou v rozporu s pravidly logického myšlení) uložil účastníkům řízení u kterých bylo deklarováno porušení zákona pokutu v zákonném rozpětí do 10 % z čistého obratu.
248. Správní orgán prvního stupně nemohl v případě Toshiba vycházet z obratu dosaženého společností Toshiba na vymezeném relevantním trhu, neboť Toshiba na tomto trhu obratu nedosahovala. Tento účastník řízení porušil zákon, proto mu pokuta musela být uložena. Úřad zvolil princip výpočtu pokuty popsany v bodě 380 až 382 napadeném rozhodnutí, přičemž postupoval v souladu se zákonem, svou dosavadní rozhodovací praxí a dodržel i principy stanovené v Zásadách postupu Úřadu při stanovování výše pokut v míře, v jaké bylo možno Zásad na daný případ aplikovat. U těch účastníků řízení, kteří na území ČR televizní obrazovky dodávali (tj. realizovali prospěch z kartelu na území ČR), zhodnotil prvostupňový orgán obrat z prodeje CPT v ČR jako přitěžující skutečnost – viz bod 391 napadeném rozhodnutí.
249. Pokud jde o námitky, že správní orgán prvního stupně údajně nezohlednil dobu účasti MTPD na dohodě a že nezohlednil nižší dopady jednání MTPD na hospodářskou soutěž, tyto námitky nejsou oprávněné. Prvostupňový orgán zohlednil dobu účasti MTPD na dohodě koeficientem času ve výši 1,0 (za dobu účasti 1 rok a 1 měsíc), tj. základní částka pokuty se nenavýšovala. Nižší dopady jednání MTPD na hospodářskou soutěž prvostupňový orgán neshledal – viz bod 377 napadeného rozhodnutí.
250. V neposlední řadě zdůrazňují, že uložené pokuty jsou stanoveny v rámci zákonného rozmezí, a to výrazně při spodní hranici, takže v žádném případě nelze hovořit

o nepřiměřené sankci, a to i s ohledem na závažnost spáchaného správního deliktu. Uložená pokuta musí plnit výchovný a represivní charakter ve vztahu k tomu, kdo zákon porušil. Mám za to, že nižší pokuty u účastníků řízení by mohly být považovány za toliko symbolické (vzhledem k velikosti daných soutěžitelů a jejich celosvětovému obratu), což může vést k popření efektivního vynucování soutěžního práva, resp. ochrany hospodářské soutěže vůbec.

251. Vzhledem k výše uvedenému jsem toho názoru, že pokuta nemůže být považována za likvidační, avšak pokud by účastník řízení doložil, že mu bezprostředním zaplacením pokuty hrozí vážná újma, může dle zákona o správě daní a poplatků požádat správce daně o posečkání pokuty nebo o splátkový kalendář, nicméně k samotnému snížení pokuty uložené napadené rozhodnutím není důvod.
252. K navýšení pokuty z důvodu opakovaného porušení zákona uvádím, že při stanovování konkrétní výše pokuty účastníkovi řízení vycházel prvostupňový orgán ze zákonem předepsaných kritérií (viz § 22 odst. 2 zákona), která má v sobě pokuta odrážet, mj. z případného opakování protisoutěžního jednání účastníků správního řízení. Společnost Toshiba již v minulosti porušila § 3 odst. 1 zákona, když se účastnila kartelu na trhu plynem izolovaných spínacích ústrojí (PISU), což bylo pravomocně konstatováno v rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310 ze dne 26. dubna 2007. Tato skutečnost byla před vydáním napadeného rozhodnutí Úřadu známa. Navýšení pokuty z důvodu opakovaného porušení zákona je rovněž v souladu se Zásadami postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při stanovení výše pokut (dále též „Zásady“). Dle Zásad patří mezi přitěžující okolnosti, které mohou vést k navýšení pokuty mj. skutečnost, že účastník řízení se dle pravomocného rozhodnutí v minulosti dopustil jednání narušujícího soutěž.
253. Opakované porušení zákona ze strany společnosti Toshiba bylo tedy skutečností, ke které správní orgán prvního stupně obligatorně přihlížel a to tak, že představuje přitěžující okolnost, za kterou společnosti Toshiba navýšil pokutu o 15 %. Konstatuji, že k opakovanému porušení zákona přihlédl v souladu se zákonem, když na tomto závěru nic nemění ani judikatura uvedená účastníkem řízení.
254. Z napadeného rozhodnutí se podává, že prvostupňový orgán postupoval dle § 22 odst. 2 zákona a v rámci svého správního uvážení se od zákonných kritérií neodchýlil, tj. uložil pokutu do výše 10 % z čistého obratu jednotlivých účastníků řízení, přičemž přihlédl k závažnosti, opakování a délce trvání porušování zákona.
255. Správní orgán prvního stupně nemohl v daném případě postupovat striktně podle bodu 18 Zásad a vycházet z obratu dosaženého konkrétním soutěžitelem na vymezeném relevantním trhu. Dle bodu 14 nebudou Zásady aplikovány v případech, kde odlišný postup vyžadují principy přiměřenosti a spravedlnosti. Tato situace nastala v daném případě, kdy někteří z účastníků nedosahovali obratu na vymezeném trhu. Zákon však porušili i ti účastníci, kteří v ČR neměli obrat, proto v souladu s principem přiměřenosti a spravedlnosti prvostupňový orgán zvolil postup výpočtu pokuty popsany v bodě 380 napadeného rozhodnutí.

256. Poznámka účastníka řízení, že ukládá pokutu v podstatě za uzavření dohody o rozdělení trhu, není případná. Pokuta je ukládána výhradně za zakázanou dohodu o cenách. V obou případech je negativní výsledek protiprávního jednání velmi podobný. Buď odběratele postrádají konkurenční nabídku z důvodu nepřítomnosti soutěžitele v dané oblasti, nebo ji postrádají v relativní rovině z důvodu její nevýhodnosti. Úřad postupoval v souladu se zákonem, svou rozhodovací praxí a dodržel i další principy uvedené v Zásadách.

Přezkum rozklady explicitně nenamítaných částí a odkaz na napadené rozhodnutí

257. Ohledně zbývajících shora adresně nevypořádané argumentace účastníků řízení odkazují na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto námitky přezkoumatelným způsobem vyvráceny.⁷⁵

258. V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jsem přezkoumal soulad zbývajících částí napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Konstatuji, že jsem neshledal na straně správního orgánu prvního stupně žádných pochybení či vad řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného usnesení s právními předpisy.

VII. Závěr

259. Ze všech shora uvedených důvodů, mám za to, že napadené rozhodnutí nikterak neatakuje základní práva a svobody stěžovatele, a proto na základě návrhu rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které mu přecházelo, s právními předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, jsem dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil žádných pochybení, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto je třeba podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu zamítnout a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdit.

⁷⁵ K námitce účastníka týkající se bodu 221 napadeného rozhodnutí, konstatuji, že obsah pojmu relevantní trhy (resp. na všech relevantních trzích) je z napadeného rozhodnutí lehce seznatelný, viz body 81 až 116

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Tomáš Fiala, Ph.D., advokát, se sídlem 120 00 Praha 2, Italská 27
2. Mgr. Daniel Čekal, advokát, se sídlem 110 00 Praha 1, Jungmannova 34
3. JUDr. Pavel Dejl, LL.M., Ph.D., advokát, se sídlem 110 00 Praha 1, Jungmannova 24
4. Dr. Radan Kubr, advokát, se sídlem 110 00 Praha 1, Jáchymova 2
5. JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokát, se sídlem 110 00 Praha 1, nám. Republiky 1079/1a -2x
6. JUDr. Ivo Janda, Ph. D., advokát, se sídlem 110 00 Praha 1, Na Příkopě 8
7. JUDr. Alexandr César, advokát, se sídlem 110 02 Praha 1, Klimentská 46

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy